Walt Disney's

DONALD DUCK

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nº 41 8 OKT. 1960

35 CT. - P.W. 25 CT. - BELGIË 6 FR.

BEST[illegible]RIENDEN EN VRIENDINNEN

Het heeft in geen enkele krant gestaan en daarom ga ik jullie het grote nieuws vertellen: Duckstad heeft een raket de lucht in gestuurd! Jaja, Duckstad blijft niet achter! Het idee om deze proef te nemen was ontsproten aan het knappe en rusteloze brein van.... ja, natuurlijk: van onze uitvinder Willie Wortel! Na weken van hard zwoegen in zijn schuurtje werd het door grote luidsprekers in alle straten bericht: **Ook Duckstad gaat een raket lanceren! Morgenochtend om tien uur precies, op de open plek in het bos. Komt dat zien! Komt dat zien!**

Nou, ik hoef je niet te vertellen dat de belangstelling van de Duckstad-bewoners enorm was! Op een indrukwekkende stellage stond de raket klaar om afgevuurd te worden; om al te nieuwsgierige lieden op een afstand te houden had de Duckstadse Veiligheidsdienst een omheining van klippegaas aangelegd om het geweldige apparaat, dat over enkele minuten Duckstads roem onsterfelijk moest maken.

Nadat de burgemeester een treffende toespraak had gehouden en nadrukkelijk op de vredelievende bedoeling van de demonstratie had gewezen, trad Willie Wortel trots naar voren en hield een lucifertje bij de lont.

Er volgde even later een luid gesis.... iedereen keek met ingehouden adem toe.. ja, de raket verhief zich langzaam, dan vlugger, had reeds een hoogte van vijf meter bereikt en scheen zich toen te bedenken. Want met 'n sierlijk boogje aanvaardde hij de terugtocht en plantte zich, vlak bij de startplaats met een doffe klap diep in de grond.

Toen de rook was opgetrokken, klopte de burgemeester de wenende Willie Wortel bemoedigend op de schouders en zei: „We zouden een raket de lucht in sturen, maar we hebben niet gezegd hoe hoog". Begrijpen jullie nu, waarom geen enkele krant daar iets over heeft verteld? Ik wel.

OOM DONALD

PRIJZEN

Eerste prijs: Een Kodak Starlet fototoestel winkelwaarde f 28.—; tweede prijs: een Pelikan vulpen met gouden pen, winkelwaarde f 16.50; derde t/m twaalfde prijs: een „Donald Duck" lepel en vork; dertiende t/m tweeëntwintigste prijs: een „Donald Duck" vulpotlood.

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG No. 41

Zoek de grootste vogel op en schrijf de naam van het voorwerp op, waar hij met zijn snavel naar toe wijst. Zoek dan de op één na grootste vogel op en schrijf ook het voorwerp op, waar zijn snavel naar toe wijst. Ga zo verder tot je alle vogels gehad hebt. Als je het goed hebt gedaan, staan er nu tien woorden voor je. Je zult zien dat de beginletters van deze woorden de naam van een groep dieren vormen, die in het najaar ons land verlaten en in de lente weer terugkomen.

Als je het woord, dat de oplossing van deze puzzel is, hebt gevonden, schrijf het dan op een briefkaart en stuur deze vóór 13 oktober, als je in Nederland woont, aan: **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam, en, als je in België woont, aan: **Donald Duck**, Postbus 2, Antwerpen 19.

Vergeet vooral niet duidelijk je naam en adres op de briefkaart te vermelden en schrijf in de linkerbovenhoek „oplossing 41".

Veel succes!

OPLETTEN ALLEMAAL

Hier volgen de namen en adressen van de prijswinnaars en -winnaressen van de prijsvraag in no. 34.

1e prijs: Hans Weber, **Hoogerheide.**
2e prijs: Til Pijpers, **A. a. d. Rijn.**
3e t/m 12e prijs: Fred Terwijn, **Venray**; Arie de Jong, **Boskoop**; Sonja Vermeylen, **Lier (Blg.)**; H. Schipper, **Berkel**; Jo Chevailler, **Geleen**; Alma Zuiderduin, **Voorscboten**; Leny Kraayenbrink, **Oostvoorne**; Ad Bos, **Amersfoort**; M. te Nlet, **Oosterbeek**; G. Streng, **Oudewater.**
13e t/m 22e prijs: Ayse de Vries, **Lochem**; Els van Traa, **Den Haag**; P. Roodenburg, **A'dam**; Clemens Abers, **Rotterdam**; Jannie Rottier, **Blezelingo**; Nettie de Graaf, **Bloemendaal**; Annemarie Marsé, **Castricum**; Tetsy Dijkstra, **Haarlem**; Olivia de Ly, **Wilrijk (Blg.)**; Wim de Groot, **Surhuisterveen.**

De oplossing van prijsvraag no. 39 luidt: **EVENAAR.**

OOM DONALDS BRIEVENBUS

Schrijven jullie me eens, jongens en meisjes, hoe jullie de pagina's „Laat 'ns zien wat je kunt" vinden? Daar ben ik erg benieuwd naar! Mijn adres is: **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam. De vrienden en vriendinnen in België moeten schrijven naar: **Donald Duck**, Postbus 2, Antwerpen 19. Vergeet niet links boven in de hoek van de envelop te zetten: Oom Donalds Brievenbus, en op de achterkant duidelijk je naam en adres. Tot schrijfs, allemaal!

TOOS KONIJN, VENHUIZEN. Ik vind het maar wat flink van je dat je dat meisje toen uit 't IJsselmeer gehaald hebt! Ik ben er trots op dat jij een vriendinnetje van me bent!

HERMAN EN DINEKE PONSTEEN, NIJVERDAL. Wat een leuke brieven heb ik van jullie tweeën gehad, zeg! Ik vind dat Dineke maar wàt goed kan schrijven, al heeft je buurmeisje je er dan ook een beetje mee geholpen. Jullie moeten de hartelijke groeten hebben van al jullie vriendjes uit Duckstad.

MARIA HEITLING, ZUTPHEN. Hoe gaat het op school, Maria? Heb je het erg druk met huiswerk maken? Ik hoop dat je toch af en toe nog 'ns een beetje tijd over bebt om mij een briefje te schrijven! Blijft dat afgesproken? Dag hoor.

FRANS TAK, WEERT. Jij hebt een hele tijd moeten wachten voor je je naam in onze brievenbus zag, hè? Maar ik was je echt niet vergeten, hoor! Er waren alleen een heleboel jongens en meisjes vóór je, begrijp je. Doe je de hartelijke groeten aan Elsje?

ANNELIES JORNA, BUSSUM. Ja, ik vind het ook wel 'ns een beetje oneerlijk van heer Bommel dat hij Tom Poes altijd alles laat opknappen en dan later doet alsof hij het allemaal voor elkaar gekregen heeft.... maar zo is hij nu eenmaal, als je begrijpt wat ik bedoel!

HANS DE BRUIN, HAARLEM. Zijn jullie inmiddels al verhuisd, Hans? Wonen jullie nog wel in Haarlem? Je moet me toch eens gauw schrijven hoe je jullie nieuwe huis vindt en hoe groot het is en of er een fijne tuin bij is en al dat soort dingen meer. Doe je het? Want ik ben er verschrikkelijk nieuwsgierig naar.

WALT DISNEYS

OMA DUCK

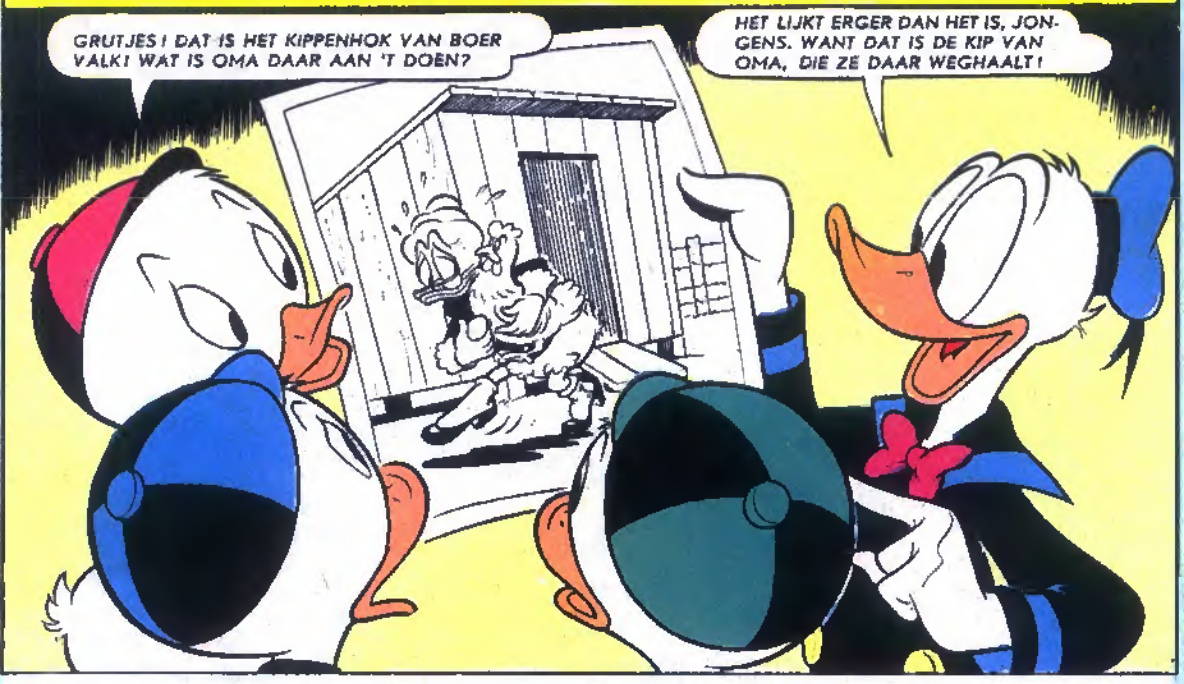

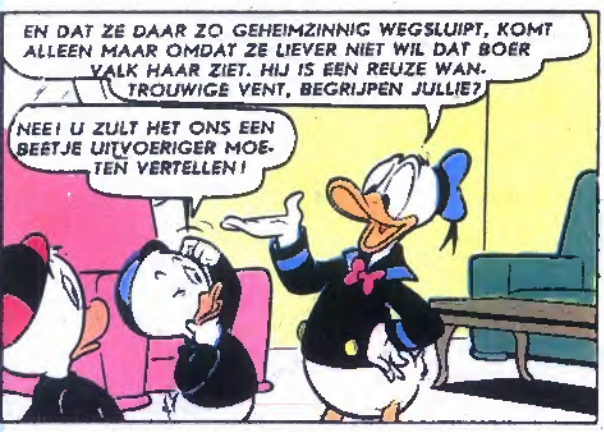

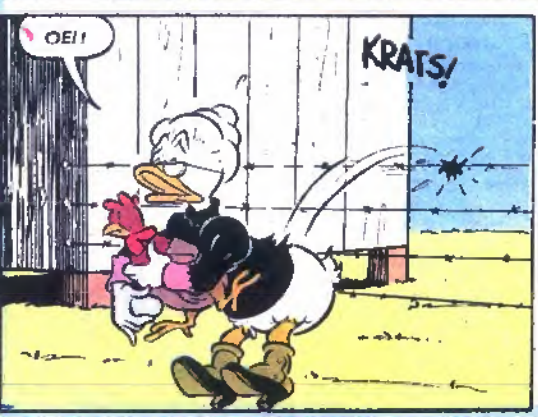

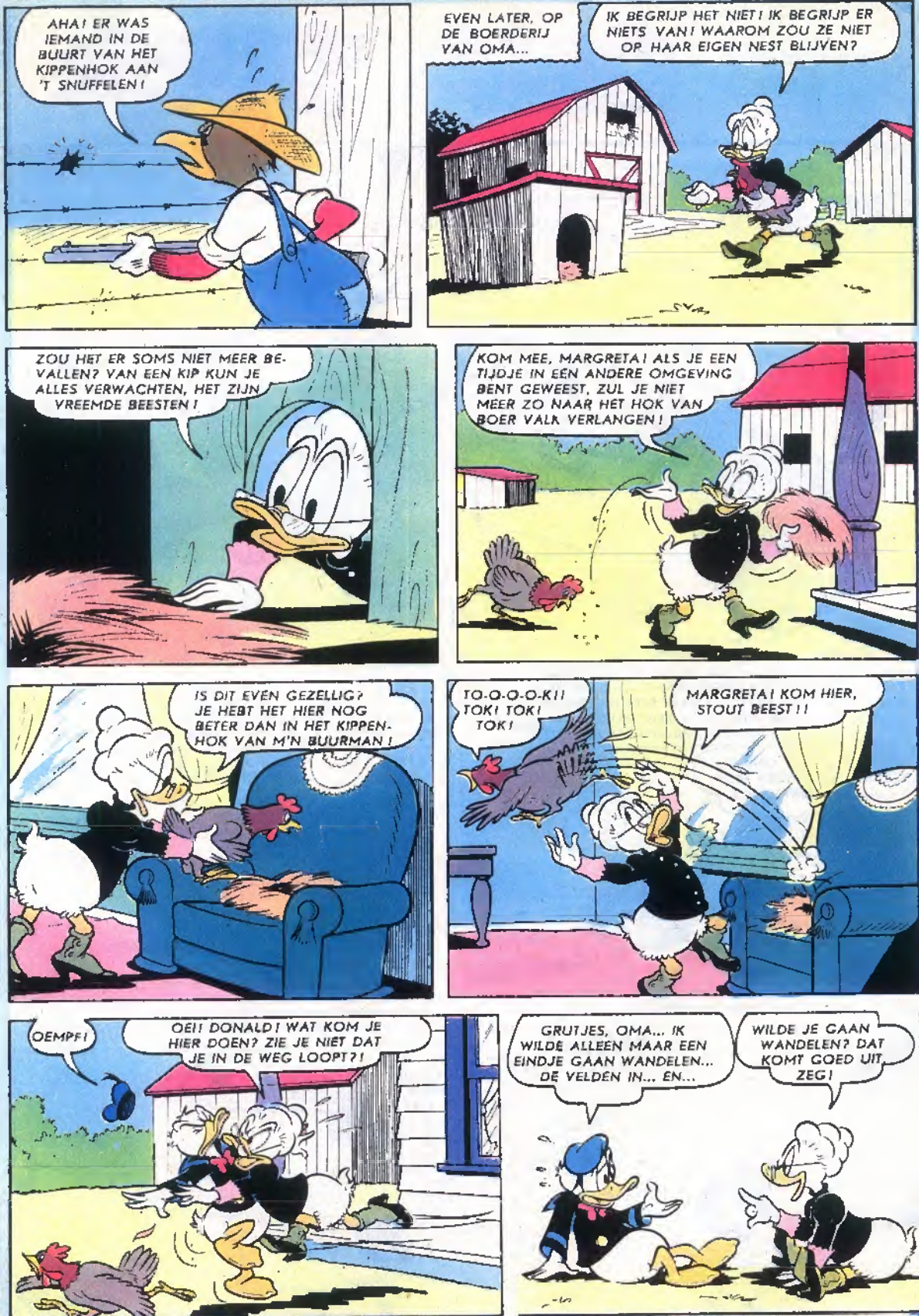
AHA! ER WAS IEMAND IN DE BUURT VAN HET KIPPENHOK AAN 'T SNUFFELEN!
EVEN LATER, OP DE BOERDERIJ VAN OMA...
IK BEGRIJP HET NIET! IK BEGRIJP ER NIETS VAN! WAAROM ZOU ZE NIET OP HAAR EIGEN NEST BLIJVEN?
ZOU HET ER SOMS NIET MEER BEVALLEN? VAN EEN KIP KUN JE ALLES VERWACHTEN, HET ZIJN VREEMDE BEESTEN!
KOM MEE, MARGRETA! ALS JE EEN TIJDJE IN EEN ANDERE OMGEVING BENT GEWEEST, ZUL JE NIET MEER ZO NAAR HET HOK VAN BOER VALK VERLANGEN!
IS DIT EVEN GEZELLIG? JE HEBT HET HIER NOG BETER DAN IN HET KIPPENHOK VAN M'N BUURMAN!
TO-O-O-O-K!! TOK! TOK! TOK!
MARGRETA! KOM HIER, STOUT BEEST!!
OEMPF!
OEI! DONALD! WAT KOM JE HIER DOEN? ZIE JE NIET DAT JE IN DE WEG LOOPT?!
GRUTJES, OMA... IK WILDE ALLEEN MAAR EEN EINDJE GAAN WANDELEN... DE VELDEN IN... EN...
WILDE JE GAAN WANDELEN? DAT KOMT GOED UIT, ZEG!

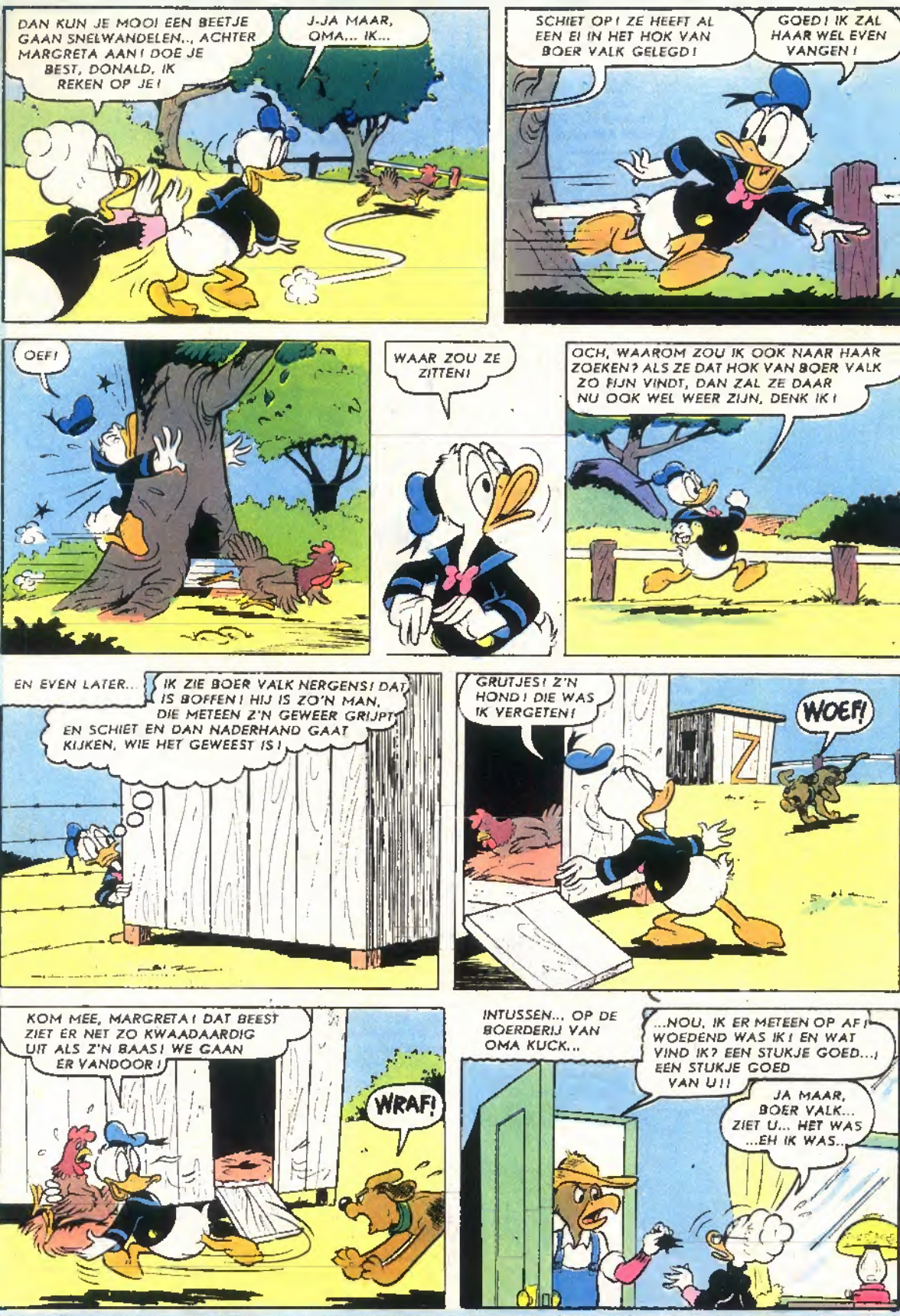
DAN KUN JE MOOI EEN BEETJE GAAN SNELWANDELEN.., ACHTER MARGRETA AAN! DOE JE BEST, DONALD, IK REKEN OP JE!
J-JA MAAR, OMA... IK...
SCHIET OP! ZE HEEFT AL EEN EI IN HET HOK VAN BOER VALK GELEGD!
GOED! IK ZAL HAAR WEL EVEN VANGEN!
OEF!
WAAR ZOU ZE ZITTEN!
OCH, WAAROM ZOU IK OOK NAAR HAAR ZOEKEN? ALS ZE DAT HOK VAN BOER VALK ZO FIJN VINDT, DAN ZAL ZE DAAR NU OOK WEL WEER ZIJN, DENK IK!
EN EVEN LATER...
IK ZIE BOER VALK NERGENS! DAT IS BOFFEN! HIJ IS ZO'N MAN, DIE METEEN Z'N GEWEER GRIJPT EN SCHIET EN DAN NADERHAND GAAT KIJKEN, WIE HET GEWEEST IS!
GRUTJES! Z'N HOND! DIE WAS IK VERGETEN!
WOEF!
KOM MEE, MARGRETA! DAT BEEST ZIET ER NET ZO KWAADAARDIG UIT ALS Z'N BAAS! WE GAAN ER VANDOOR!
WRAF!
INTUSSEN... OP DE BOERDERIJ VAN OMA KUCK...
...NOU, IK ER METEEN OP AF! WOEDEND WAS IK! EN WAT VIND IK? EEN STUKJE GOED...! EEN STUKJE GOED VAN U!!
JA MAAR, BOER VALK... ZIET U... HET WAS ...EH IK WAS...

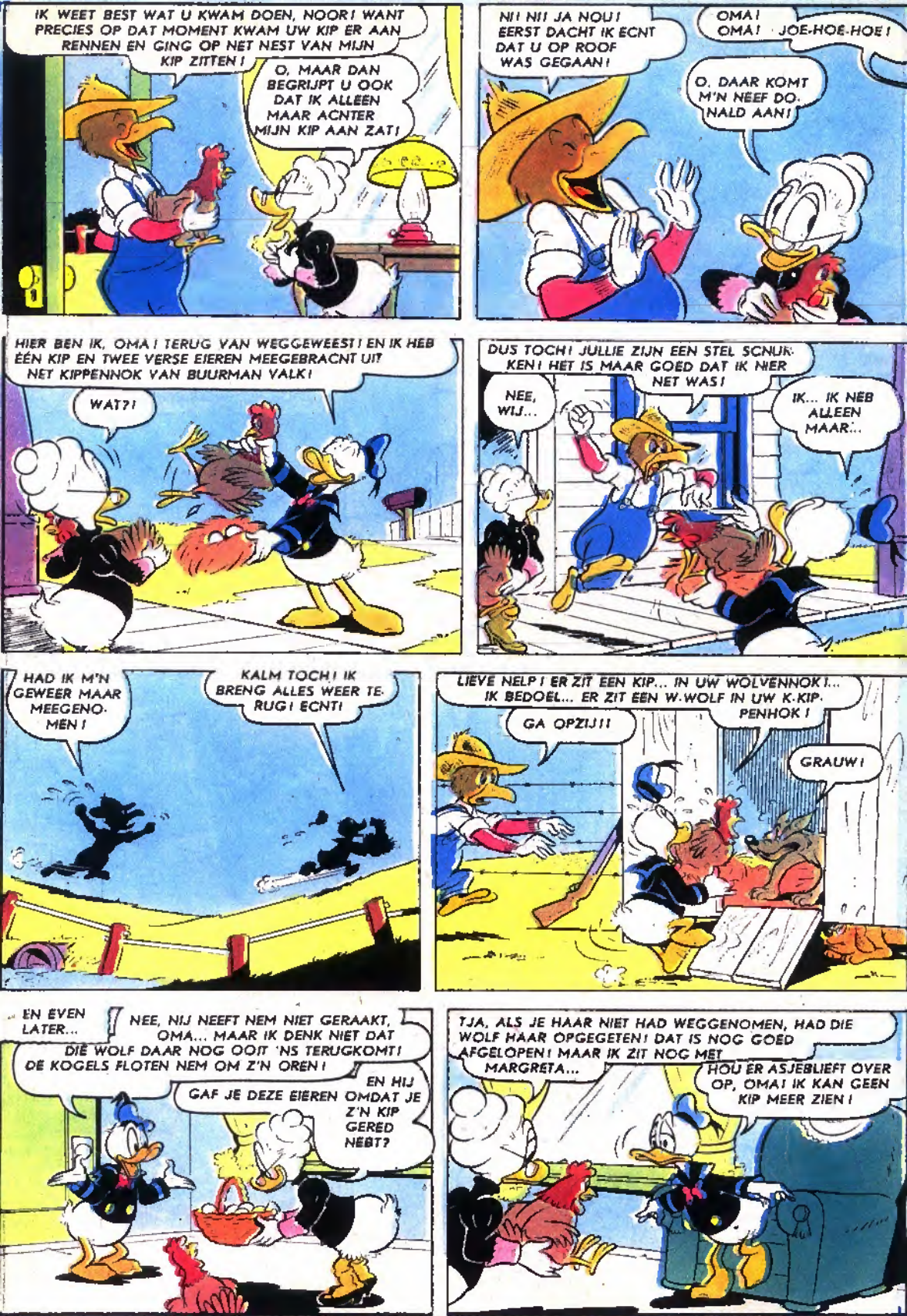
IK WEET BEST WAT U KWAM DOEN, NOOR! WANT PRECIES OP DAT MOMENT KWAM UW KIP ER AAN RENNEN EN GING OP NET NEST VAN MIJN KIP ZITTEN!
O, MAAR DAN BEGRIJPT U OOK DAT IK ALLEEN MAAR ACHTER MIJN KIP AAN ZAT!
NI! NI! JA NOU! EERST DACHT IK ECHT DAT U OP ROOF WAS GEGAAN!
OMA! OMA! JOE-HOE-HOE!
O, DAAR KOMT M'N NEEF DONALD AAN!
HIER BEN IK, OMA! TERUG VAN WEGGEWEEST! EN IK HEB ÉÉN KIP EN TWEE VERSE EIEREN MEEGEBRACHT UIT NET KIPPENHOK VAN BUURMAN VALK!
WAT?!
DUS TOCH! JULLIE ZIJN EEN STEL SCHUR-KEN! HET IS MAAR GOED DAT IK HIER NET WAS!
NEE, WIJ...
IK... IK HEB ALLEEN MAAR...
HAD IK M'N GEWEER MAAR MEEGENO-MEN!
KALM TOCH! IK BRENG ALLES WEER TE-RUG! ECHT!
LIEVE HELP! ER ZIT EEN KIP... IN UW WOLVENHOK!... IK BEDOEL... ER ZIT EEN W-WOLF IN UW K-KIP-PENHOK!
GA OPZIJ!!
GRAUW!
EN EVEN LATER...
NEE, NIJ HEEFT HEM NIET GERAAKT, OMA... MAAR IK DENK NIET DAT DIE WOLF DAAR NOG OOIT 'NS TERUGKOMT! DE KOGELS FLOTEN HEM OM Z'N OREN!
EN HIJ GAF JE DEZE EIEREN OMDAT JE Z'N KIP GERED HEBT?
TJA, ALS JE HAAR NIET HAD WEGGENOMEN, HAD DIE WOLF HAAR OPGEGETEN! DAT IS NOG GOED AFGELOPEN! MAAR IK ZIT NOG MET MARGRETA...
HOU ER ASJEBLIEFT OVER OP, OMA! IK KAN GEEN KIP MEER ZIEN!

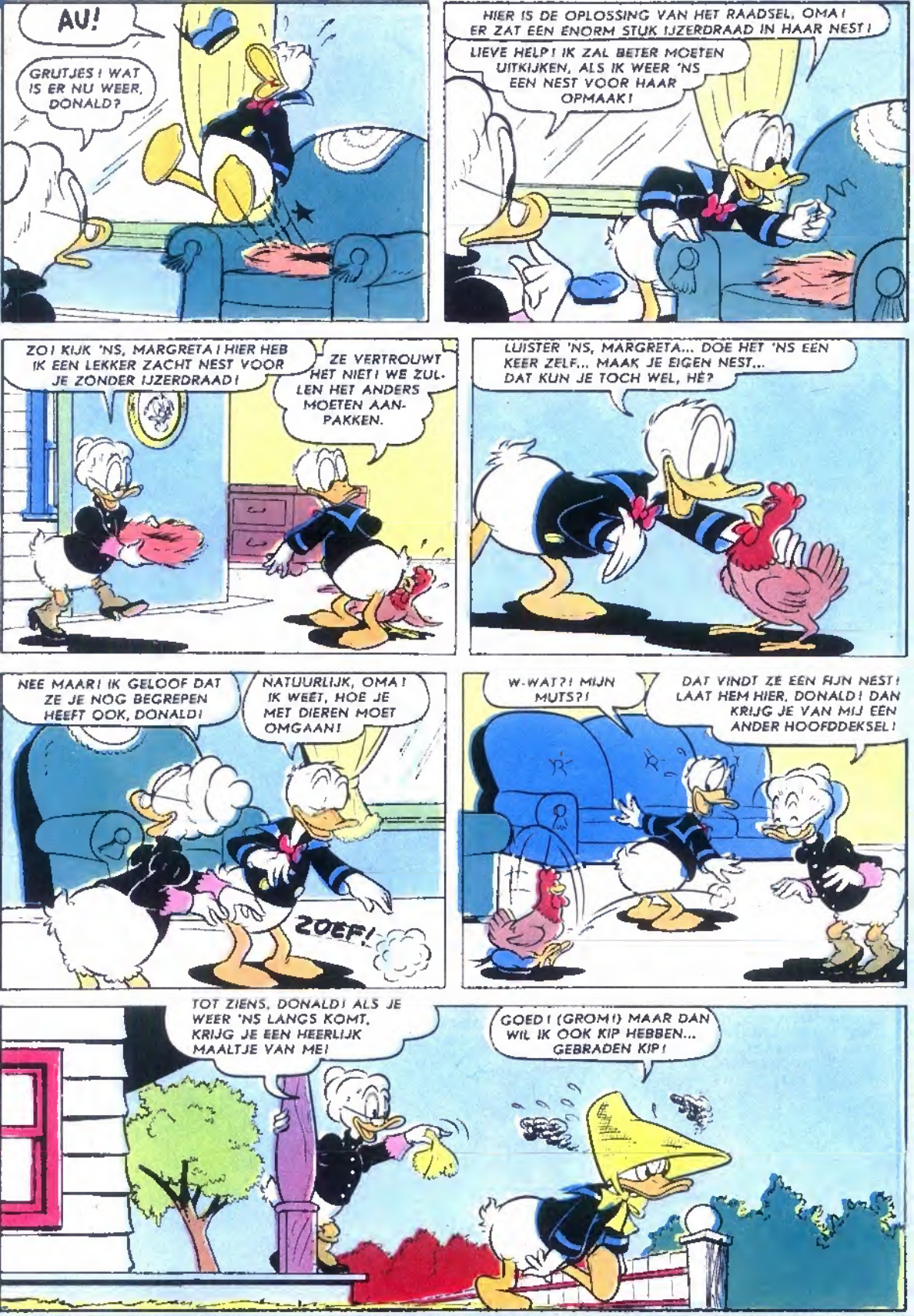
AU!
GRUTJES! WAT IS ER NU WEER, DONALD?
HIER IS DE OPLOSSING VAN HET RAADSEL, OMA! ER ZAT EEN ENORM STUK IJZERDRAAD IN HAAR NEST!
LIEVE HELP! IK ZAL BETER MOETEN UITKIJKEN, ALS IK WEER 'NS EEN NEST VOOR HAAR OPMAAK!
ZO! KIJK 'NS, MARGRETA! HIER HEB IK EEN LEKKER ZACHT NEST VOOR JE ZONDER IJZERDRAAD!
ZE VERTROUWT HET NIET! WE ZULLEN HET ANDERS MOETEN AANPAKKEN.
LUISTER 'NS, MARGRETA... DOE HET 'NS EEN KEER ZELF... MAAK JE EIGEN NEST... DAT KUN JE TOCH WEL, HÈ?
NEE MAAR! IK GELOOF DAT ZE JE NOG BEGREPEN HEEFT OOK, DONALD!
NATUURLIJK, OMA! IK WEET, HOE JE MET DIEREN MOET OMGAAN!
ZOEF!
W-WAT?! MIJN MUTS?!
DAT VINDT ZE EEN FIJN NEST! LAAT HEM HIER, DONALD! DAN KRIJG JE VAN MIJ EEN ANDER HOOFDDEKSEL!
TOT ZIENS, DONALD! ALS JE WEER 'NS LANGS KOMT, KRIJG JE EEN HEERLIJK MAALTJE VAN ME!
GOED! (GROM!) MAAR DAN WIL IK OOK KIP HEBBEN... GEBRADEN KIP!

RAKKER

DOOR Walt Disney

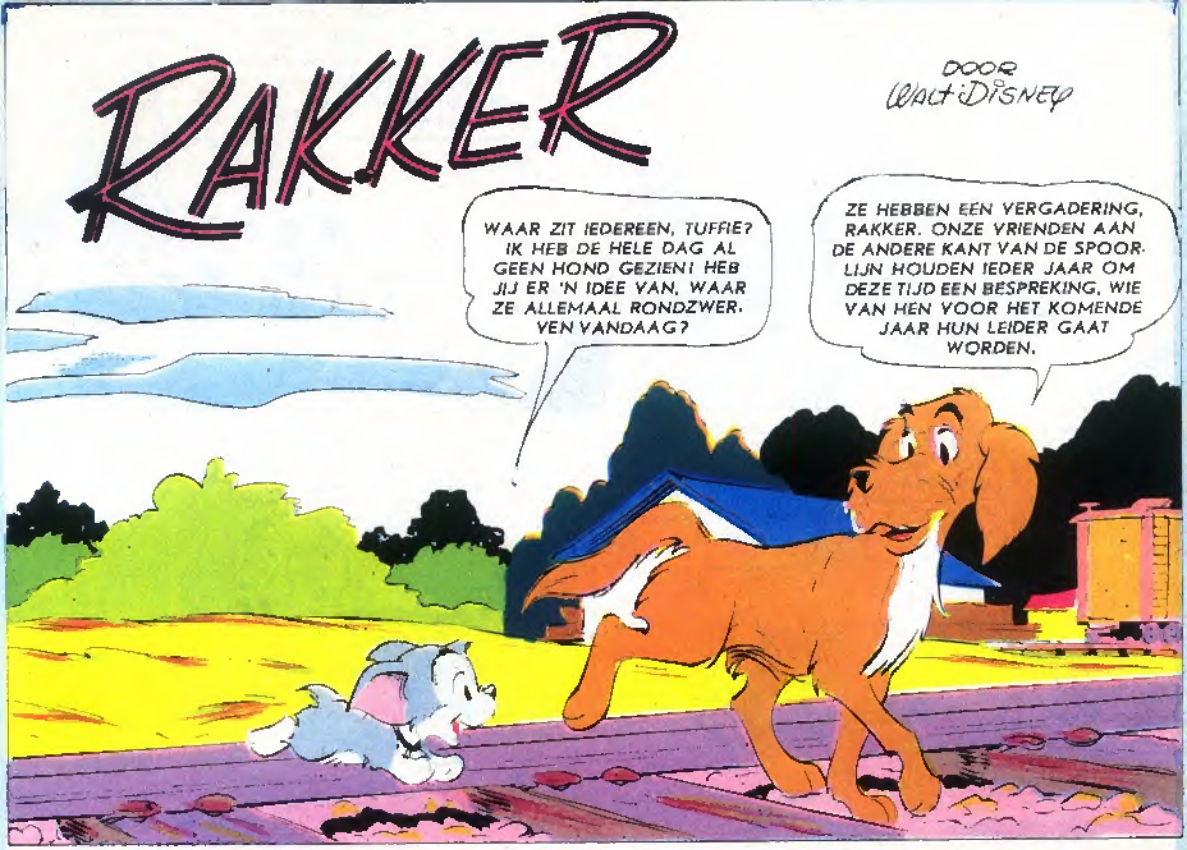

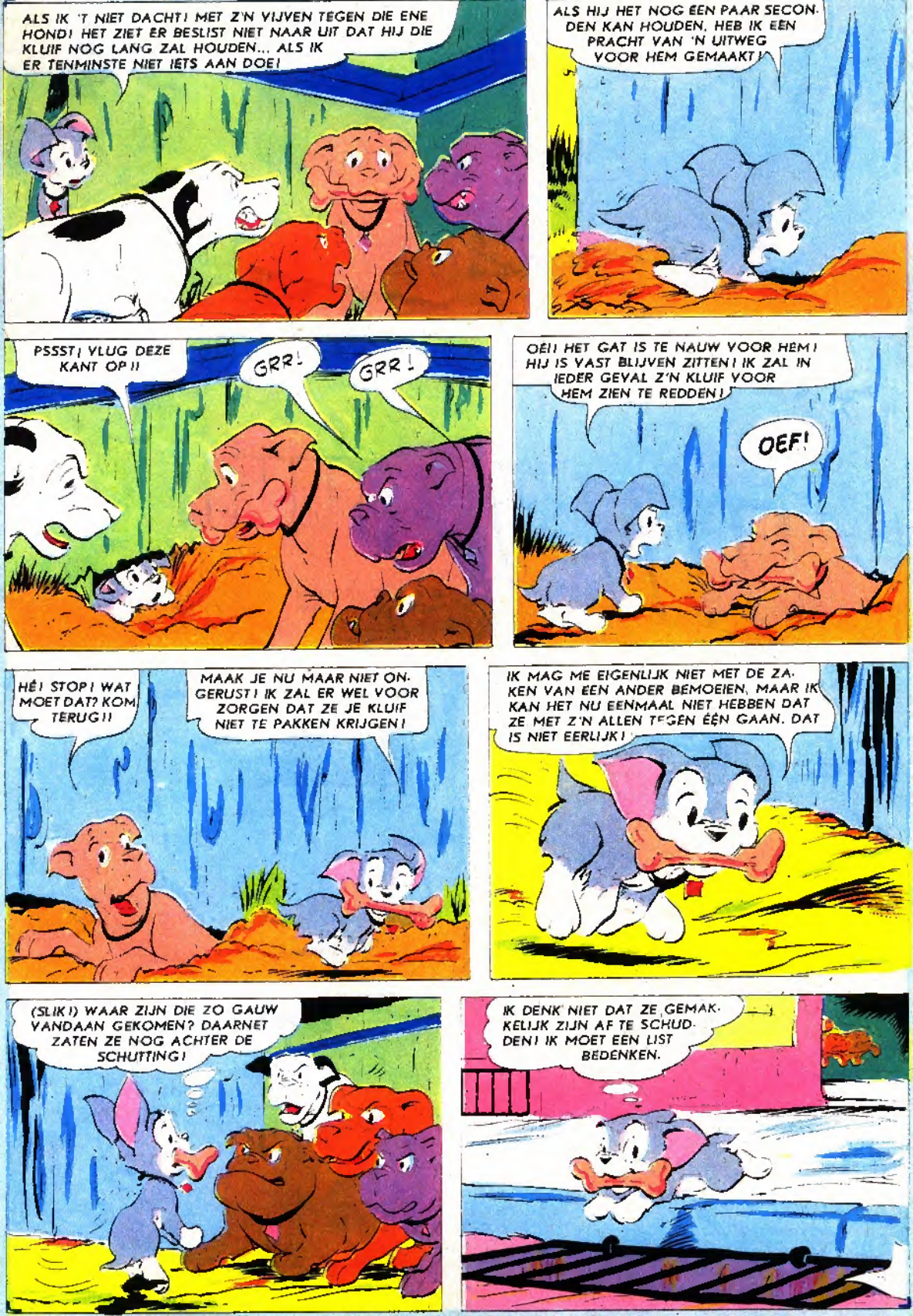
ALS IK 'T NIET DACHT! MET Z'N VIJVEN TEGEN DIE ENE HOND! HET ZIET ER BESLIST NIET NAAR UIT DAT HIJ DIE KLUIF NOG LANG ZAL HOUDEN... ALS IK ER TENMINSTE NIET IETS AAN DOE!
ALS HIJ HET NOG EEN PAAR SECONDEN KAN HOUDEN, HEB IK EEN PRACHT VAN 'N UITWEG VOOR HEM GEMAAKT!
PSSST! VLUG DEZE KANT OP!!
GRR!
GRR!
OEI! HET GAT IS TE NAUW VOOR HEM! HIJ IS VAST BLIJVEN ZITTEN! IK ZAL IN IEDER GEVAL Z'N KLUIF VOOR HEM ZIEN TE REDDEN!
OEF!
HÉ! STOP! WAT MOET DAT? KOM TERUG!!
MAAK JE NU MAAR NIET ONGERUST! IK ZAL ER WEL VOOR ZORGEN DAT ZE JE KLUIF NIET TE PAKKEN KRIJGEN!
IK MAG ME EIGENLIJK NIET MET DE ZAKEN VAN EEN ANDER BEMOEIEN, MAAR IK KAN HET NU EENMAAL NIET HEBBEN DAT ZE MET Z'N ALLEN TEGEN ÉÉN GAAN. DAT IS NIET EERLIJK!
(SLIK!) WAAR ZIJN DIE ZO GAUW VANDAAN GEKOMEN? DAARNET ZATEN ZE NOG ACHTER DE SCHUTTING!
IK DENK NIET DAT ZE GEMAKKELIJK ZIJN AF TE SCHUDDEN! IK MOET EEN LIST BEDENKEN.

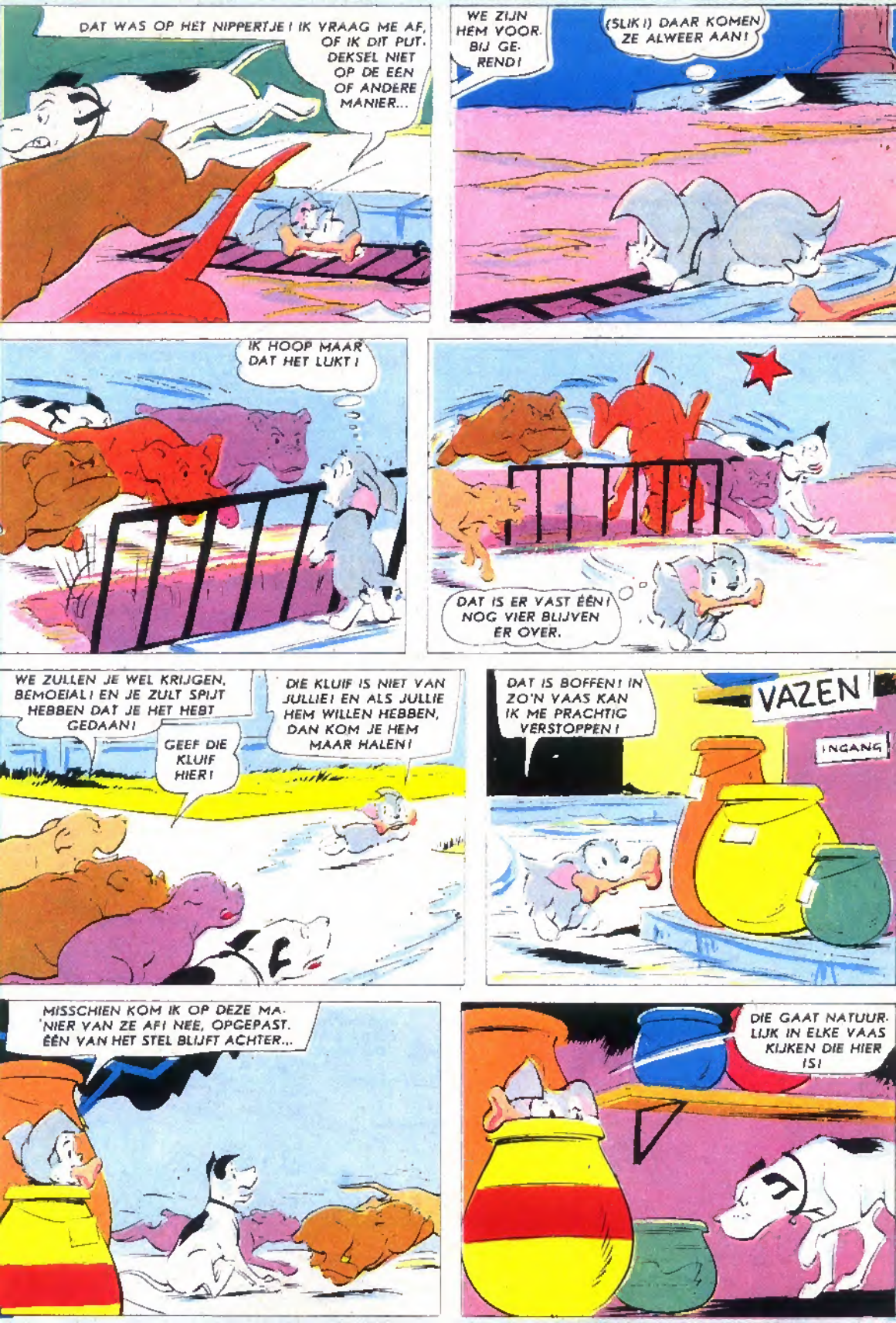
DAT WAS OP HET NIPPERTJE! IK VRAAG ME AF, OF IK DIT PUT-DEKSEL NIET OP DE EEN OF ANDERE MANIER...
WE ZIJN HEM VOOR BIJ GEREND!
(SLIK!) DAAR KOMEN ZE ALWEER AAN!
IK HOOP MAAR DAT HET LUKT!
DAT IS ER VAST ÉÉN! NOG VIER BLIJVEN ER OVER.
WE ZULLEN JE WEL KRIJGEN, BEMOEIAL! EN JE ZULT SPIJT HEBBEN DAT JE HET HEBT GEDAAN!
GEEF DIE KLUIF HIER!
DIE KLUIF IS NIET VAN JULLIE! EN ALS JULLIE HEM WILLEN HEBBEN, DAN KOM JE HEM MAAR HALEN!
DAT IS BOFFEN! IN ZO'N VAAS KAN IK ME PRACHTIG VERSTOPPEN!
VAZEN
INGANG
MISSCHIEN KOM IK OP DEZE MANIER VAN ZE AF! NEE, OPGEPAST. ÉÉN VAN HET STEL BLIJFT ACHTER...
DIE GAAT NATUURLIJK IN ELKE VAAS KIJKEN DIE HIER IS!

NU HOOP IK MAAR DAT DIT LUKT!

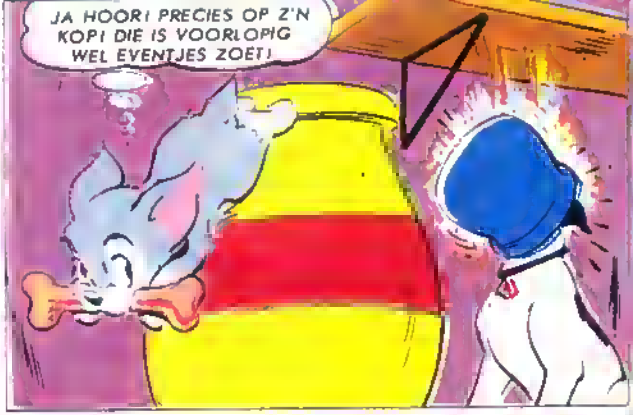
JA HOOR! PRECIES OP Z'N KOP! DIE IS VOORLOPIG WEL EVENTJES ZOET!

DAT ZIJN ER TWEE! NU BLIJVEN ER NOG DRIE OVER!

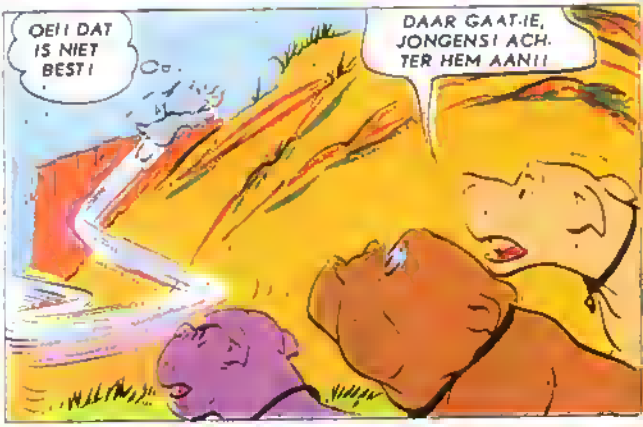
OEI! DAT IS NIET BEST!
DAAR GAAT-IE, JONGENS! ACHTER HEM AAN!!

IK HEB ZO'N IDEE DAT DIE OUDE KINDERWAGEN MÉ WEL VAN NOG EEN ACHTERVOLGER KAN AFHELPEN. IK MOEST HET MAAR 'NS PROBEREN...

EEN KLEIN ZETJE EN HIJ GAAT DE HEUVEL AF!
HÉ! DIE KINDERWAGEN!
MISSCHIEN ZIT-IE DAAR WEL IN!

. IK ZAL EENS KIJKEN!

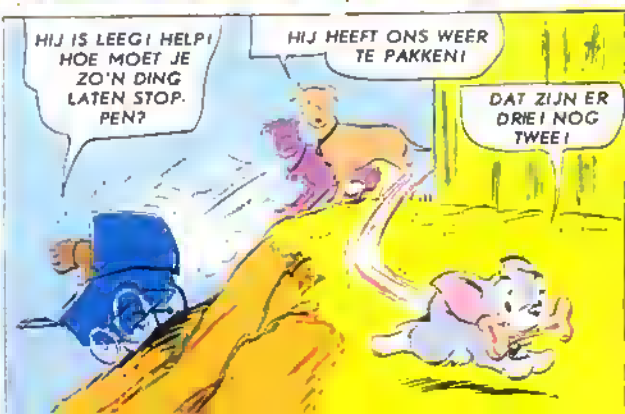
HIJ IS LEEG! HELP! HOE MOET JE ZO'N DING LATEN STOPPEN?
HIJ HEEFT ONS WEER TE PAKKEN!
DAT ZIJN ER DRIE! NOG TWEE!

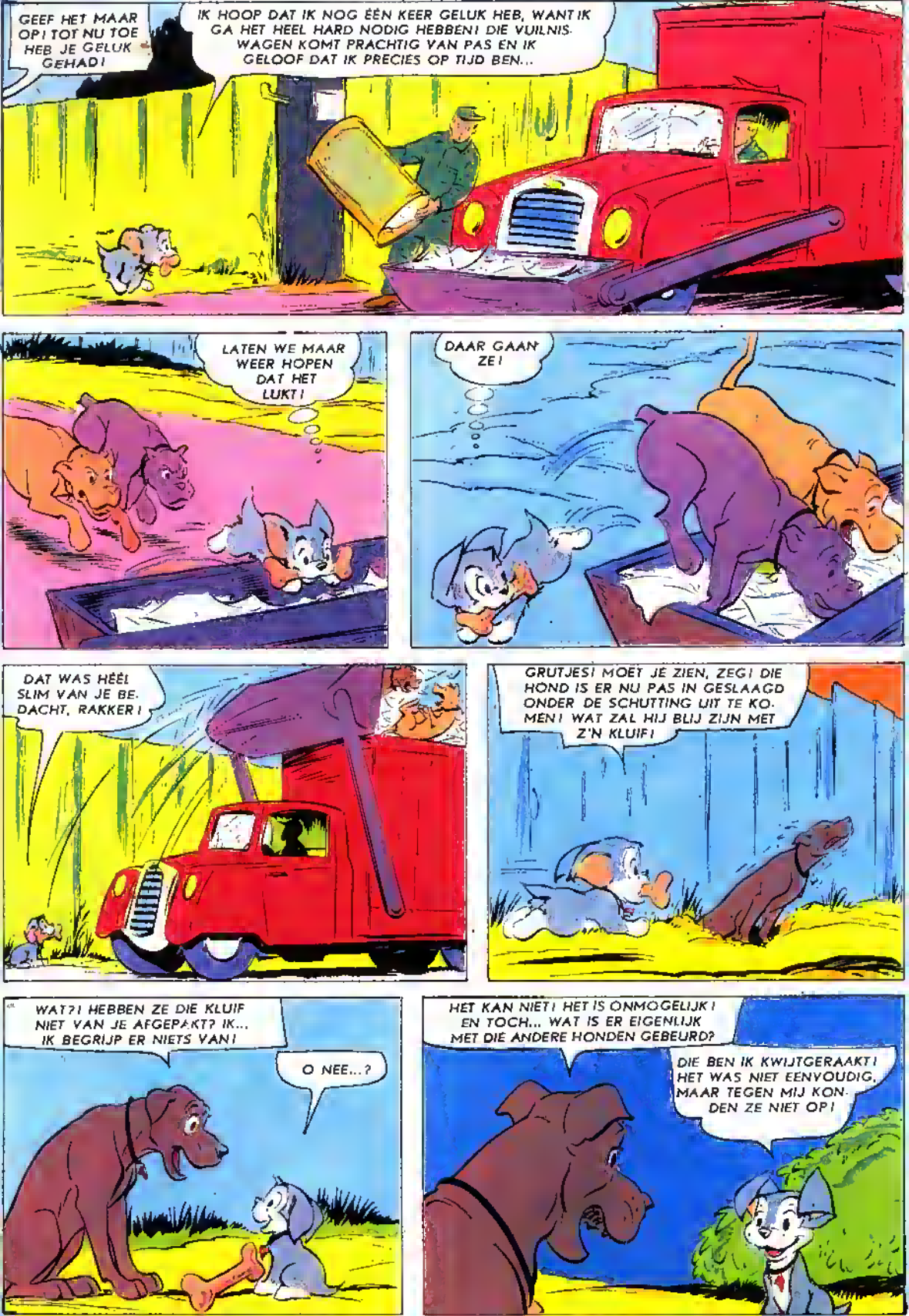
GEEF HET MAAR OP! TOT NU TOE HEB JE GELUK GEHAD!
IK HOOP DAT IK NOG ÉÉN KEER GELUK HEB, WANT IK GA HET HEEL HARD NODIG HEBBEN! DIE VUILNIS-WAGEN KOMT PRACHTIG VAN PAS EN IK GELOOF DAT IK PRECIES OP TIJD BEN...
LATEN WE MAAR WEER HOPEN DAT HET LUKT!
DAAR GAAN ZE!
DAT WAS HÉÉL SLIM VAN JE BE-DACHT, RAKKER!
GRUTJES! MOET JE ZIEN, ZEG! DIE HOND IS ER NU PAS IN GESLAAGD ONDER DE SCHUTTING UIT TE KO-MEN! WAT ZAL HIJ BLIJ ZIJN MET Z'N KLUIF!
WAT?! HEBBEN ZE DIE KLUIF NIET VAN JE AFGEPAKT? IK... IK BEGRIJP ER NIETS VAN!
O NEE...?
HET KAN NIET! HET IS ONMOGELIJK! EN TOCH... WAT IS ER EIGENLIJK MET DIE ANDERE HONDEN GEBEURD?
DIE BEN IK KWIJTGERAAKT! HET WAS NIET EENVOUDIG, MAAR TEGEN MIJ KON-DEN ZE NIET OP!

O, DAAR KOMEN ZE NET AAN! TJONGEJONGE! JE HEBT ZE MOOI TE PAKKEN GEHAD, HOOR!
IK ...EH... IK GA ER NU MAAR VANDOOR!
NEE, WACHT EVENTJES, JOCH! DE WEDSTRIJD IS AFGELOPEN, NU MOETEN WE EEN BESLISSING NEMEN!
EEN BESLISSING? IK BEGRIJP HET NIET! WAAROVER?
ZE HOUDEN EEN SOORT VERGADERING, TENMINSTE DAT LIJKT HET WEL! MAAR IK KAN ER GEEN WOORD VAN VERSTAAN, ZE ZITTEN VEEL TE VER WEG!
INTUSSEN...
IK HEB RAKKER ZEKER WEL HONDERD KEER GEZEGD DAT HIJ NIET AAN DEZE KANT VAN DE SPOORLIJN MAG SPELEN!
IK KON HEM NIET MEE NAAR HUIS KRIJGEN.
TOEN NIJ HOORDE DAT ER VANDAAG EEN NIEUWE LEIDER GEKOZEN ZOU WORDEN AAN DEZE KANT, WERD HIJ HELEMAAL OPGEWONDEN!
LIEVE HELP! HIJ ZAL TOCH NIET NAAR ZE TOEGEGAAN ZIJN, TUFFIE!
HET IS EEN STEL RUWE HONDEN, WAAR IK NOG WEL EEN STRAATJE VOOR OM ZOU LOPEN...
WRAF!
WROEF!
MOET JE DAT GEBLAF HOREN! ER IS VAST EN ZEKER EEN NIEUWE LEIDER GEKOZEN!
JE HEBT HET KLAARGESPEELD, DE VIJF LAATSTE DEELNEMERS UIT TE SCHAKELEN. DUS JIJ BENT DE WINNAAR!
TOT VOLGEND JAAR OM DEZE TIJD BEN JIJ ONZE LEIDER! DE KLUIF MAG JE HOUDEN! DRIE HOERAATJES VOOR RAKKER, ONZE LEIDER!
?
?

LAAT EENS ZIEN WAT JE KUNT

EEN VLIEGHAVEN OP TAFEL

Wij hebben zo'n idee dat de meesten van jullie het wel leuk zullen vinden deze mooie verzameling vliegtuigen met bijbehorende hangar te hebben. Deze luchtvloot kan, bijna geheel van afvalmaterlaal, door jullie zelf worden gemaakt. Moeilijk is het helemaal niet, als je maar niet overhaast te werk gaat en de materialen maar juist weet te kiezen. Alle machines die op onze luchthaven thuishoren, gaan we maken van stukjes hout, stevig karton, elndjes soepel ijzerdraad, dun blik van een sigaren- of sigarettendoos en kleine schroefoogjes, die de wielen gaan voorstellen. Het beschilderen van de toestellen doen wij met water- of plakkaatverf. Omdat wij nu eenmaal niet zoveel ruimte hebben op onze knutselpagina, gaan wij elke week een ander vliegtulg maken.

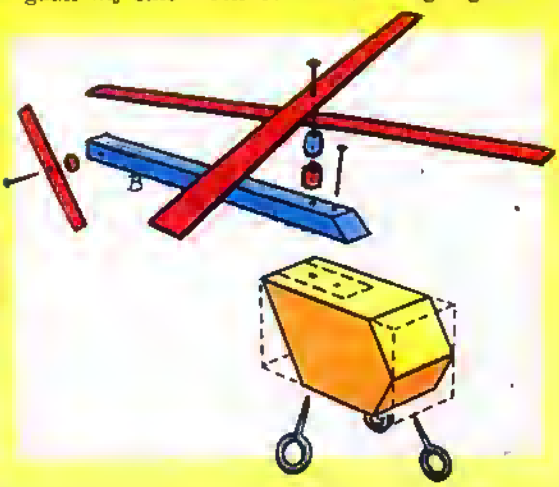

Achtereenvolgens komen aan de beurt: een helikopter, een laagdekkertje (sportvllegtuig), een hoogdekker (lesvliegtuig), een roltrap voor de grote vliegtulgen, een tweedekker, een tweemotorig verkeersvllegtuig, een viermotorig straalvliegtuig.
Houd deze pagina steeds bij de hand wanneer je de komende weken aan 't werk gaat, dan kun je steeds zien hoe je vllegtuigen moeten worden.

DE HANGAR

De hangar kunnen we maken van een grote platte doos, zoals modehulzen wel gebruiken voor het verzenden van kledingstukken. De doos moet vanzelfsprekend netjes in orde zijn en mag geen deuken of scheuren vertonen. De grootte van de doos hangt af van de afmetingen van de vliegtulgen, die je zelf moet bepalen. De verhoudingen moeten natuurlijk goed zijn, bestudeer daarom eerst goed foto's en afbeeldingen in tijdschriften of boeken, als je die verhoudingen niet kent.
Uit één lange zijde van de doos wordt de grote opening geknipt en gesneden, terwijl in beide korte zijden een kleine deuropening wordt uitgesneden. Uit de deksel van de doos knippen we de grote boog die tegen de voorzijde wordt gelijmd, waardoor het front aan stevigte wint. In de linkerhoek van de hangar spijkeren we van binnen een rond stokje, dat door het dak loopt; aan de top van het rood-wit-rood geblokte stokje hangt de windzak, die we maken van dun draad en een lapje stof.
De controletoren maken we tenslotte met behulp van een kleine kartonnen koker (toiletrol) en een rond geknipt stuk karton als dak. Klok en ramen schilderen we erop en de vaderlandse driekleur plakken we van stroken gekleurd papier. De gehele hangar kan worden beplakt met steentjespapier of effen pakpapier.

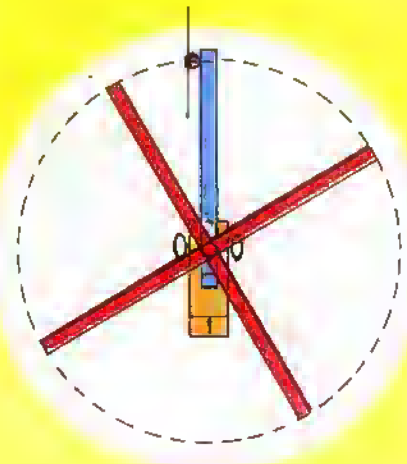

DE HELIKOPTER

De cabine (A) wordt uit een rechthoekig blokje hout (zie stippellijn) gevormd, met behulp van een figuurzaag of houtrasp; een houtvijl of schuurpapier zorgen voor een mooie gladde afwerking. Wikkel bij het schuren een reepje schuurpapier om een klein langwerpig blokje; op deze wijze gaat het schuren veel gelijkmatiger en ook vlugger. De cabine moet van mooie vloeiende kanten voorzien worden; stroomlijn is een eerste verelste bij vllegtulgen, dat weten jullie wel. De lange stabilisatie-arm (B) maken we van een mool latje; met een paar druppels lijm en een tweetal kleine draadnagels monteren we de arm aan de bovenzijde van de cabine. Met stippellijnen is de plaats daarvoor op het dak aangegeven. Ook de arm wordt met schuurpapier mool gestroomlijnd.
De beide schroefbladen (C) worden gemaakt van

stroken stevig karton of dun triplex. Ook kunnen twee reepjes dun blik, die wij met een oude schaar uit een trommel of doosje knippen, prachtig dienst doen. De scherpe kanten moet je na het knippen van bramen ontdoen met behulp van het schuurblokje.
De bladen worden precies in het midden, rechthoekig op elkaar gelijmd en gemonteerd op de stabilisatiearm en de cabine, door middel van een lange, dunne draadnagel. Tussen de schroefbladen en de arm komen twee grote houten kralen. Drie kleine koperen schroefoogjes zijn de wielen. Zowel het neuswiel als de twee landingswielen worden in een iets schuine stand in het hout van de cabine gedraald.

Tenslotte de staartschroef (D). Deze maken we uit hetzelfde materiaal als dat wat is gebruikt voor de wentelwieken. Met een spijkertje bevestigen we de schroef aan de rechter zijkant van de stabilisatiearm. De tekening in de cirkel geeft het bovenaanzicht van het toestel, waaruit je de onderlinge verhoudingen voor de afmetingen kunt afiezen.
Zoals reeds is opgemerkt, bepalen jullie zelf de juiste grootte van het toestel, want het dient in juiste verhouding te zijn met de hangar. Kleur de schroefbladen knalrood, de cabine geel en de stabilisatiearm blauw.
Tot volgende week, dan bouwen we samen het laagdekkertje.

PIPO en de verdwenen FAKIR

door WIM MEULDIJK

Op weg naar de fakir die Klukkluk van zijn zweefkwaal moet genezen, hebben Pipo, Mammaloe en Klukkluk veel last van de circus-directeur, die wil dat Klukkluk altijd een zwevende roodhuid blijft, omdat dat zo'n mooi nummer voor zijn circus is! Maar in de rimboe plaagt de directeur de olifant waar onze vrienden op reizen en dat komt hem duur te staan! Want als zij de rand van de woestijn bereiken en de olifant niet verder gaat, omdat de rimboe zijn woonplaats is, pakt dat grote beest de directeur vast en draagt hem met zijn slurf terug — het bos in!

18

EEN PLEKJE IN DE SCHADUW!

PIPO, Mammaloe en Klukkluk staan eerst nog een tijdje met hun monden open te kijken naar de plek, waar de olifant Mambo het bos weer is in gegaan met de directeur als een postpakketje aan zijn slurf! Zoiets zie je niet iedere dag!

„Waren een zeer wijze olifant," stamelt Klukkluk. „Mijn zijn persoonlijk zeer tevreden over optreden van grootbonkige viervoeter! Het wegsleuren van Dikke Deuren moeten voortaan door alle dieren beoefend worden, zijn heel nuttig! Vooral als het zo'n Dikke Deur zijn als de onze, die schadelijk is voor de gezondheid van Klukkluk, de goedhartige zoon van een Indiaanse moeder! Howgh, mij hebben gezegd, oef, Mammaloe zijn er nog limonade in de veldjesfles?"

Mammaloe haalt de veldfles uit het mandje en schudt eraan. „Nee," zegt ze, „we hebben nog maar een half litertje, dat moet nodig bijgevuld worden! Pipo waar is een kraantje?" Pipo schrikt heel erg. „Allekrentemikken," zegt hij, „dat is niet zo mooi! Er is hier nergens een kraantje! En geen zoetwater-riviertje ook! En geen beekjes en geen klater-watervalletjes en geen spetterdespatfonteintjes en geen meertjes of binnenzeetjes! Het is de woestijn en die is van droog zand gemaakt met knobbelstenen en een beetje mos in de schaduw! We moeten vreselijk zuinig zijn met dat beetje limonade, anders zullen wij alle drie verdrogen als ouwe kranten!"

Deze mededeling van Pipo wordt door Klukkluk en Mammaloe zonder plezier aangehoord. Ze zuchten en sjokken dan achter hem aan, want de moedige clown loopt flink de woestijn in. Hoe eerder ze zijn waar ze wezen moeten, des te minder kans hebben ze om in de zon te verdrogen! Die zon is fel, het lijkt wel of er een groot vuur brandt vlak boven hun hoofd, zoveel hitte is er! Pipo wuift zich telkens met zijn bolhoed een beetje koelte toe en Mammaloe vindt het eerst nog een hele tijd jammer, dat ze de was hier niet kan doen, omdat het zulk prachtig drogend weertje is, maar na een uurtje lopen door dat gloeiende land verlangt ze naar een luie stoel in de schaduw! Klukkluk heeft enige malen voorzichtig naar boven gekeken, of er bij geval geen klein wolkje kwam aandrijven, gevuld met een plensbui, maar hij heeft telkens zijn ogen haastig weer van die felle strakblauwe lucht afgekeerd en nu loopt hij zachtjes te pruttelen van narigheid.

Zijn ogen doen pijn van het licht, maar hij durft ze toch niet helemaal dicht te doen bij het lopen. Hij heeft dat even geprobeerd, maar struikelde toen over de

Links: Ze sjokken traag achter Pipo aan, want de moedige clown loopt flink de woestijn in. De zon brandt als een groot vuur boven hun hoofd. Hierboven: Er zijn nog net drie sinaasappeltjes en die eten ze aandachtig op.

enige cactus, die er vijf kilometer ver in de omtrek groeide! Je kunt beter over een tulp struikelen, dat kleurt heter en het prikt minder....

Het nare van de woestijn is, dat hij niet netjes plat is, zoals het strand bij Zandvoort of Scheveningen. Het zijn allemaal lage bergjes, waar je tegenop en vanaf moet lopen en dat is zelfs voor een echte clown en zijn vrienden een zware opgave!

Na drie uur wandelen staat Mammaloe stil, ze veegt met haar zakdoek een plekje woestijn af en gaat erop zitten! „Pipo," klaagt ze, „beste man, we houden ermee op, hoor! We komen niet vooruit! Wij lopen wel door, maar het landschap schiet niet op! Kijk maar, het is al uren lang precies eender. Het wordt trouwens avond ook, Pipo! Waar is ons hotel, ik wou wel soep!"

Pipo de clown haalt zijn schouders op! Soms vindt hij Mammaloe een beetje dom, maar hij zegt het niet, want hij wil niet dat ze dat zelf ook ontdekt. Ze zou er verdriet van kunnen hebben en Pipo wil niet dat Mammaloe verdriet heeft, daarvoor houdt hij veel te veel van haar, dat mag je best weten! Maar al is er geen hotel, voor een onderdak wordt toch gezorgd. Het opvouwbare tentje wordt uit de rugzak gehaald en opgezet. Er zijn nog net drie sinaasappeltjes, ze eten ze aandachtig op, leggen de pitten op een rijtje en begraven de schilletjes, want het is niet nodig om direct een troep van die woestijn te maken.

Als de zon eindelijk helemaal achter de horizon verdwenen is, zitten onze drie vermoeide zwervers nog even na te praten in de blauwe schemering. „Wat is het hier dun bevolkt, Pipo," zegt Mammaloe. „Er zijn nergens mensen! Het zal hier toch geen verboden toegang zijn?" — „Nee, Mammaloe," zegt Pipo, „het komt alleen omdat de woestijn geen gezellige plek is om te wonen. Ik heb wel eens gelezen dat er soms zwervende stammen zijn! Mannen met witte lakens om, die rijden op kamelen!" — „Oef!" roept Klukkluk, „dat zijn het! Rijden op kamelen! Wanneer komen die lakenmannen langs?"

„Dat weet ik niet," zegt Pipo, „je hebt er trouwens ook een heleboel bij, die leven van de roverij, hè. Woestijnrovers noemen ze die!" Klukkluk zucht diep. „Laten ze dan maar wegblijven," mompelt hij. „Aan woestelingen hebben mij geen behoefte! Abah!" Hierna gaan zij slapen, Mammaloe mag in het tentje, Klukkluk en Pipo kamperen in de open lucht. De nacht is diep en donker, de sterren schuiven langs hun baan en het hete woestijnzand koelt af. Er zijn gelukkig geen rovers of hinderlijke diersoorten, die onze vrienden uit hun slaap halen, ongestoord snurken zij door.

's Morgens om zeven uur wordt Pipo wakker omdat hij het een beetje koud heeft. Een tijdje ligt hij voor zich uit te staren en na te denken over alles wat ze al beleefd hebben en over wat ze nog beleven zullen!

„Die woestijn is reuze groot," denkt hij, „wel tien keer zo groot als Nederland! Een mens kan d'r erg gauw in verdwalen! En dat moet je niet doen, want dan raakt je drinken op en dan is het me je gedaan! Daar voel ik niets voor! We moeten vandaag een plek vinden waar mensen zijn en water! Ik moet voor Mammaloe zorgen, want ze moet geen akelig leven hebben. Als ik maar een plannetje kon verzinnen met mijn denkhoofd!" Pipo neemt er de tijd voor. de anderen slapen toch nog. Hij verzint wel zes plannen, maar hij gaat ze gelijk weer vergeten, want ze deugen niet! De minuten verstrijken, de zon begint weer op te komen. Pipo denkt flink door. Het zevende plan is in de maak. „Wat we nodig hebben," denkt Pipo, „is 'n heel hoge toren. Daar klimmen we dan op en dan kunnen we ver kijken en dan zien we iets in de verte! Wat dat iets zou zijn, weet ik niet, maar we zouden er toch naartoe gaan, want het is heter dan niets! Maar.... sja.... sapperdeflap.... ik heb geen toren.... en vliegen kan ik ook niet.... en zweven ook niet.... en....!" En dan krijgt Pipo het Grote Idee! Meteen gaat hij het uitvoeren, hij springt overeind en geeft Klukkluk een stevige por. De Indiaan had liever een stevig ontbijt gehad, maar dat is er niet! Het plan van Pipo is er wel en hij laat er geen zand overheen gaan! Uit de rugzak haalt Pipo alle eindjes touw, die ze bij zich hebben, ook de touwen van de tent worden aan elkaar geknoopt en Mammaloe, die wakker wordt, komt met een rolletje prima ijzergaren aandragen. Alles bij elkaar wordt het een eind draad van bijna een kilometer lang. Het ene einde bindt Pipo om het middel van Klukkluk, hetgeen niet eenvoudig is, want de Indiaan begint meteen te bibberen als hij bemerkt wat Pipo van plan is. „Trek nu je schoenen uit, Klukkluk," roept Pipo „het is je tijd om opgelaten te worden, man!" Klukkluk trekt zijn veters in de knoop, maar dat helpt niet, zijn schoenen gaan toch uit en als je slim bent, heb je al begrepen, wat er nu gebeurt! Zonder zijn ijzeren schoenen is Klukkluk weer gewichtloos.... hij zweeft meteen omhoog als een gasballonnetje! Steeds verder gaat Klukkluk de lucht in, meter na meter laat Pipo het touw vieren! Steeds groter wordt het uitzicht, dat de beroemde Indiaan heeft, kilometers ver kan hij nu de woestijn overzien! „Mij zien niks bijzonders," zucht hij. „Alles zijn voor niks.... straks breken de draad en dan....! Hé.... heisa.... tomtomtom.... wat zien mij nou! Daar.... aan die horizon? Wat zijn dat voor wiltigs?"

Volgende keer: DE WITTE STAD SALALA....

Hierna gaan ze slapen. Mammaloe mag in het tentje; Klukkluk en Pipo kamperen in de open lucht. Langzaam valt de nacht en het hete woestijnzand koelt af.

Knabbel en Babbel

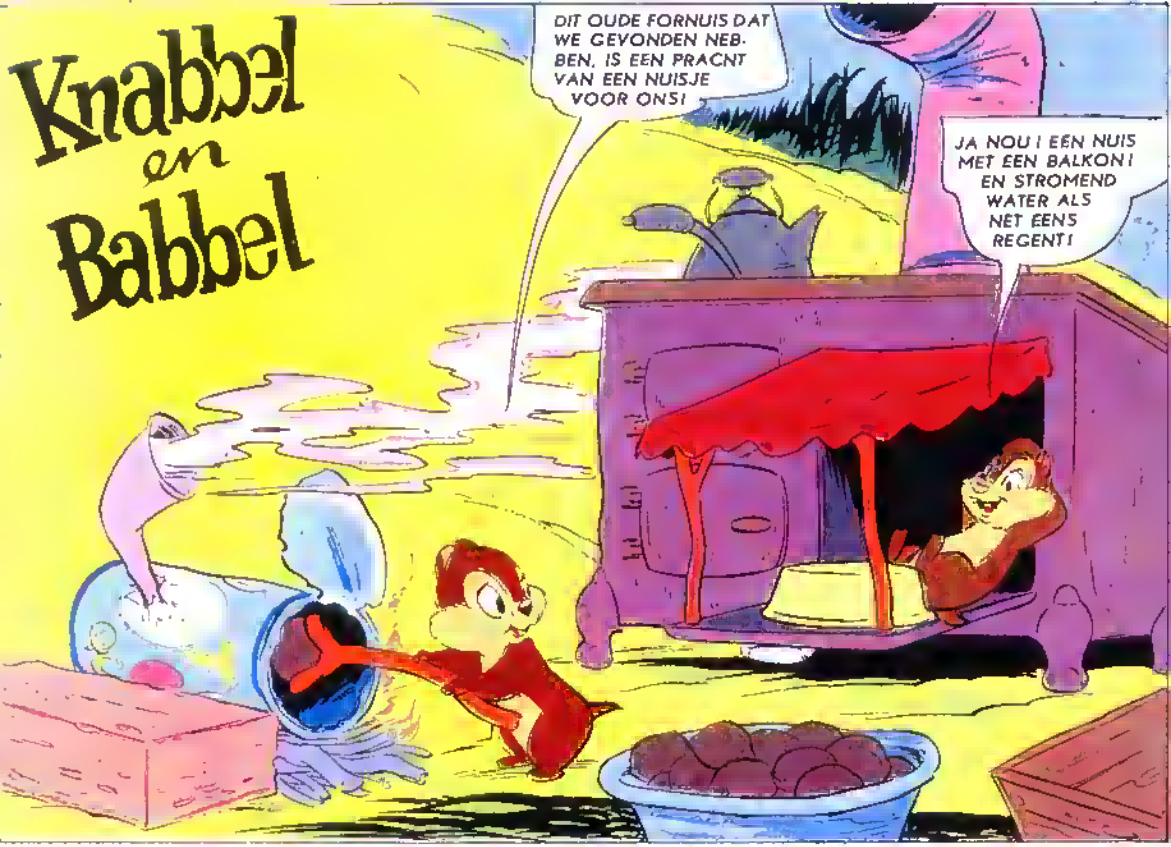

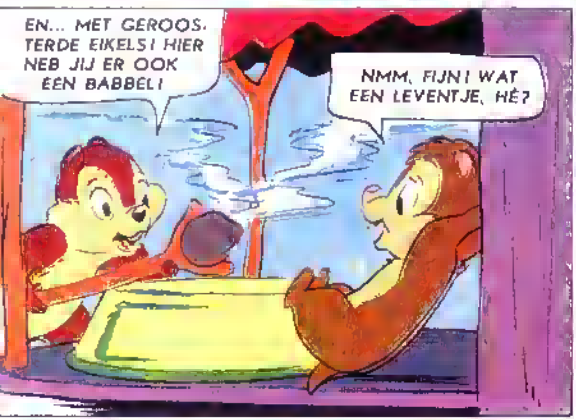

IK HOOR STEMMEN... BEKENDE STEMMEN! EN ZE KOMEN STEEDS DICHTERBIJ!
OEI! MENEER VOS EN MENEER BEER! DA'S NIET ZO LEUK!
LATEN WE ALLES BINNEN HALEN! MISSCHIEN DENKEN ZE DAN WEL DAT DIT ALLEEN MAAR EEN OUD, VERROEST, WAARDELOOS FORNUIS IS!
ZO, NU DE DEUR NOG DICHT!
ZOUDEN ZE IN DAT OUDE FORNUIS DIE EIKELS GEROOSTERD HEBBEN?
IK DENK HET WEL... MAAR WAAR ZOU IEDEREEN GEBLEVEN ZIJN?!
VREEMD! ER ZIT NIET EENS VUUR IN DIT DING!
ER STAAT WEL EEN PAN EIKELS TE WACHTEN OM GEROOSTERD TE WORDEN!
NOU JA, WIE ER OOK WAS, NU IS HIJ ER IN IEDER GEVAL NIET MEER EN WIJ HEBBEN ALLES OM EEN FIJNE PICKNICK TE HOUDEN, BROER BEER!
MAAK JIJ MAAR VAST EEN VUURTJE AAN IN DAT FORNUIS! IK GA NOG WAT MEER EIKELS VERZAMELEN VOOR HET GEVAL WE WERKELIJK HONGER KRIJGEN!
IK HEB ALTIJD HONGER, DAT WEET JE OOK WEL!
ALS WE HIER BLIJVEN, ZULLEN WE HET WEL HEET KRIJGEN! WAT MOETEN WE DOEN!
KOM WE GAAN NAAR BENEDEN!

PFFFF!
EN EEN HELEBOEL LUCIFERTJES DAARNA...
HOE KAN DAT NOU? IK HEB NOG MAAR EEN PAAR VAN DIE DINGEN OVER!
WACHT 'NS EVEN... HET KON HIER BINNEN WEL 'NS TOCHTEN!
NU NOG EVEN WAAIEREN...
TOM POM TRALALA
♫♪
POM POM TIOM POM
♪ ♫
AU!!

MENEER BEER ZAL ER NU WEL GENOEG VAN HEBBEN, DENK IK!
SSSST! PRAAT NIET ZO HARD! STRAKS HOORT HIJ ONS!
IK... IK HOOR STEMMEN! ER ZIT IEMAND IN DIT FORNUIS, DIE ME STEEDS VOOR DE GEK HOUDT!
IK ZAL VOORZICHTIG M'N HAND IN DIT DING STEKEN, HEM GRIJPEN EN 'M OP Z'N KOP SLAAN!
WAT BEN JE OP DAT PAPIER AAN 'T TEKENEN?
MENEER BEER MOET IETS HEBBEN DAT HIJ OP Z'N KOP KAN SLAAN!
DAAR HEB IK 'M!
HII HII HET ENIGE DAT HIJ HEEFT, IS EEN PAAR GROTE EIKELS MET EEN ZAK ER OVER!
EN NU STEEK IK HEM DOOR DIT GAT EN DAN ZAL IK 'M ER 'NS FLINK VAN LANGS GEVEN!
WOK!
WAOEW!
DAT FORNUIS IS BETOVERD! IETS HEEFT MIJ GESLAGEN VOOR IK DE KANS KREEG EEN KLAP TE GEVEN.

VOORLOPIG IS DIT WEL GENOEG. IK HOOP DAT BROER BEER HET VUUR HEEFT AANGEMAAKT!
OEI! DAAR HEB JE MENEER VOS ALWEER...
SJA, NU KUN-NEN WE WEER OPNIEUW GAAN BEGINNEN!
WAT? GEEN VUUR?! EN GEEN BEER OOK! WAAR ZOU DIE SUFFERD EIGENLIJK UITHANGEN?
JE KUNT HEM OOK NIETS TOE-VERTROUWEN! HET EENVOU-DIGSTE WERK KAN-IE NIET!
MAAR IK ZAL HEM 'NS LEREN! GEEN EIKELTJE KRIJGT HIJ VAN MIJ!
SSSST!
KIJK, KIJK! GEEN WONDER DAT DIE GOOCHE-MERD HET VUUR IN DIT FORNUIS NIET AAN KON KRIJGEN!
HET IS HELEMAAL VOCHTIG HIER BINNEN IN! IK MOET HET EERST SCHOON-MAKEN.

SJONGE, HET BEGINT NU INGEWIKKELD TE WORDEN!
JA... DAAR HEB JE MENEER BEER! DIE HEEFT GLOEIENDE KOOLTJES!
IK WEET NIET, WIE ER IN DAT FORNUIS ZIT, MAAR GLOEIENDE KOLEN ZAL HIJ WEL SLECHT KUNNEN VERDRAGEN.
HI! HI! NU MOET JE 'NS OPLETTEN! BINNEN EEN SECONDE ZAL HIJ WEL MET EEN VAARTJE NAAR BUITEN KOMEN...
...EN DAN ZAL IK HEM! WAT DENKT HIJ WEL... OM MIJ BANG TE MAKEN! DAAR IS HIJ AL!
OEW!
DIE IS VOOR JOU... EN DIE... EN DIE!
KLENG!
NOU MOET JE TOCH MEEMAKEN! WAT HEEFT DIT TE BETEKENEN?!
BR-BROER VOS? IK.. IK DACHT DAT JIJ EEN FORNUISSPOOK W-WAS!
EEN FORNUISSPOOK? JIJ, SUFFERD! UILSKUIKEN! IK ZAL JE KRIJGEN!
EN ZO...
TOCH AARDIG DAT ZE DE HETE KOOLTJES VOOR ONS ACHTERGELATEN HEBBEN!
JA, EN EEN HELE MASSA EIKELTJES!

DE VIJF EN HET GEHEIM VAN DE ZIGEUNERS

Terwijl de anderen een rijtoer over de heide maken, is George alleen met Timmy achtergebleven. Deze maakt op vreemde wijze kennis met Liz, het hondje van Snuif, de zigeunerjongen. George probeert van hem te weten te komen wat de zigeuners op de helde zoeken, maar hij laat niets los. Hij vraagt haar, of Clip, zijn paard, al beter is, en George zegt hem, de volgende dag terug te komen.

Het verbaasde Henry dat George haar Henry noemde inplaats van Henrietta...

Een nieuw verhaal vnn de Vijf, door ENID BLYTON

met tekeningen van TED MATHIJSEN

GEORGE voelde zich erg alleen, toen de avond begon te vallen. Hoe zouden de anderen het gehad hebben zonder haar? Zouden ze haar gemist hebben? Misschien hadden ze zelfs niet eens aan haar gedácht!

„Maar ze hadden jou toch maar lekker niet bij zich, Timmy!" zei George. „Jij zou er niet alleen van door gaan en mij in de steek laten, hè?"

Timmy drukte zich tegen haar aan; hij was blij dat ze niet zo verdrietig meer keek. Ook hij vroeg zich af, waar de anderen waren en wat ze de hele dag gedaan hadden.

Eensklaps klonk het geluid van hoefslagen op het erf en George snelde naar de deur. Ja — ze waren terug! Welke houding moest ze nu aannemen? Aan de ene kant voelde ze zich boos en opgelucht, aan de andere kant nederig en blij tegelijk! Ze bleef bij de deur staan, niet wetend of ze boos moest kijken of lachen. Maar de anderen namen een beslissing voor haar.

„Hallo, George!" schreeuwde Dick, „we hebben je gemist!"

„Hoe is het met je hoofdpijn?" riep Annie. „Over, hoop ik!"

„Hallo!" riep Henry. „Jammer, dat je niet mee kon gaan. We hebben een reusachtig leuke dag gehad."

„Help ons even de paarden op stal zetten, George," zei Julian. „En vertel ons wat je vandaag hebt gedaan!"

Timmy was blaffend naar hen toe gerend. En toen snelde George ook naar hen toe, een vrolijke lach op haar gezicht.

„Hallo!" riep ze. „Ik zal jullie helpen! Hebben jullie me heus gemist? Ik heb jullie ook gemist!"

Ze hielp hen de paarden afzadelen en luisterde naar hun verhaal over wat ze die dag allemaal hadden gedaan.

Toen vertelde ze hun over Snuif en zijn tekens — en dat ze hem een nieuwe schone zakdoek had gegeven.

„Maar hij denkt geloof ik, dat hij hem keurig schoon moet houden!" zei ze. „Zolang ik bij hem was, heeft hij hem niet één keer gebruikt. O, daar gaat de gong voor het eten. We zijn nog net op tijd. Hebben jullie honger?"

„Reken maar!" zei Dick. „Hoewel ik dacht, dat ik vanavond geen hap eten naar binnen zou kunnen krijgen, toen ik het brood opgegeten had dat mevrouw Johnson had meegegeven. Hoe gaat het met Clip?"

„Straks — onder het eten zal ik je alles vertellen," zei George. „Kan ik je helpen, Henry?"

Henry wist niet wat ze hoorde, toen George haar Henry noemde inplaats van Henrietta. „Nee, dank je wel — eh George," zei ze. „Ik kan het alleen wel."

Het werd een gezellige maaltijd. De kleintjes hadden 'n tafel apart gekregen, zodat de groteren konden praten zoveel als ze wilden.

Kapitein John luisterde met veel belangstelling naar het verhaal over de oude spoorlijn, die ze hadden gevonden.

„Ik heb nooit geweten dat er zoiets op de heide bestond," zei hij. „Maar veel weten we niet af van deze streek, want we wonen hier pas een jaar of vijftien. Jullie moeten maar eens gaan praten met de oude Ben — de smid: hij woont hier al zijn leven lang. En dat is een lang leven, want hij is al in de tachtig."

„Ik geloof dat we morgen een paar paarden naar de smederij moeten brengen, hè kapitein?" zei Henry onmiddellijk. „Dan zouden we het hem kunnen vragen! Misschien heeft hij zelfs meegeholpen bij het aanleggen van de spoorlijn."

„Toen we een heel eind de hei opgereden waren, hebben we de woonwagens gezien, George," vertelde Julian. „Het is me een raadsel, waar ze naar toe gaan — naar de kust, denk ik. Hoe is de kust aan de andere kant van de hei, kapitein Johnson?"

„Woest," zei de kapitein. „Grote, ongenaakbare rotsen en klippen en riffen, die zich ver in zee uitstrekken. Daar leven alleen maar vogels. Er is geen strand. Je kunt er niet zwemmen of roeien."

„Ik snap niet, waar die wagens naar toe gaan," zei Dick. „Het is een geheimzinnige geschiedenis. Ze gaan er om de drie maanden naar toe, is 't niet?"

„Ja, zo ongeveer," zei de kapitein. „Ik zou ook niet weten, waarom de zigeuners zich zo tot de hei aangetrokken voelen. Ik kan er geen verklaring voor geven! Meestal blijven ze in streken waar boerderijen zijn — of in ieder geval in de buurt van een dorp, waar ze hun waren kunnen verkopen."

„Ik zou ze best achterna willen gaan, kijken wat ze doen en waar ze zijn," zei Julian.

„Goed laten we dat doen," zei George.

„Maar hoe? We weten niet eens, waar ze naar toe zijn gegaan," wierp Henry tegen.

„Je weet toch dat Snuif morgen naar ze toe gaat — of in ieder geval zodra Clip weer kan lopen," zei George. „Hij moet de tekens volgen die de anderen onderweg voor hem hebben achtergelaten. Hij zegt, dat hij de plaatsen opzoekt, waar ze onderweg kampvuren hebben gemaakt; daar vindt hij dan meestal de tekens — stok-

ken, die de richting aangeven die hij volgen moet."
„Hij zal ze vast en zeker vernietigen," zei Dick. „Wij zouden ze dus toch niet kunnen volgen."
„We zullen hem vragen, ook voor ons tekens achter te laten," zei George. „Ik geloof dat hij dat wel zal doen. Hij is heus wel een aardige jongen. Ik kan hem vragen om een heleboel tekens achter te laten, zodat we gemakkelijk de weg kunnen vinden die de wagens gevolgd hebben."
„Het zou leuk zijn om te proberen de juiste weg net zo gemakkelijk te vinden als

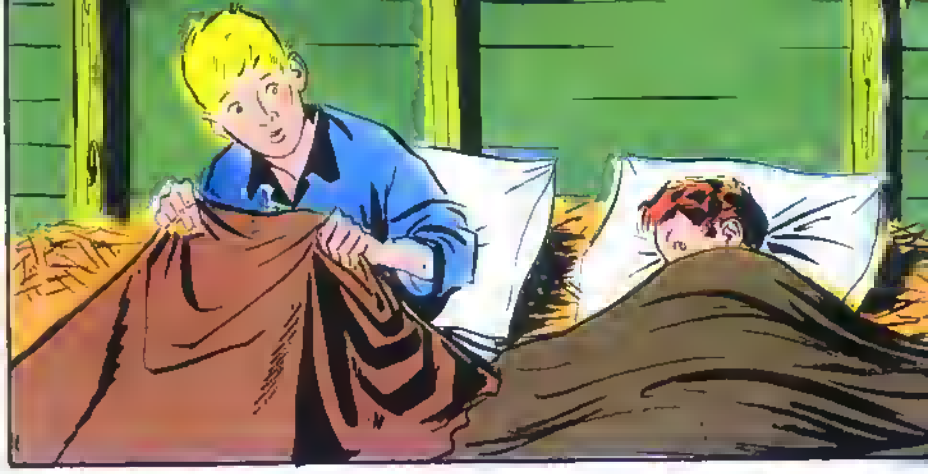

Dick kwam verschrikt overeind. „Wat was dat voor afschuwelijk gekrijs?" riep hij.

de zigeuners," zei Julian. „We zouden er een dag voor uit kunnen trekken — het lijkt me de moeite waard!"
Henry gaf een enorme geeuw; ze maakte Annie ook aan de gang, hoewel die het minder opvallend deed dan Henry.
„Henry!" zei mevrouw Johnson.
„O, neem me niet kwalijk," zei Henry, „het ging vanzelf, net als niezen. Ik weet niet hoe het komt, maar ik slaap al half."
„Ga dan naar bed," zei mevrouw Johnson. „Je bent de hele dag in de buitenlucht geweest — geen wonder dat je slaap hebt. Jullie zijn allemaal al zo mooi bruin; het is pas april, maar de zon is zo warm geweest vandaag als in Juni."
Met hun vijven — Timmy was er ook bij — gingen ze nog even naar de paarden kijken. Henry gaapte weer en toen begonnen ze allemaal, zelfs George.
„Ik kruip in het stro!" zei Julian met een lach. „De gedachte alleen al aan m'n heerlijke warme bed van stro maakt me slaperig."
„Ik hoop dat Snuifs vader ons niet weer midden in de nacht komt storen!" zei Dick.
„Ik zal een touwtje om de klink binden," zei Julian. „Kom, laten we mevrouw Johnson welterusten gaan zeggen."
Het duurde niet lang, of de drie meisjes lagen in bed en de jongens in het stro in de stal.
Clip was er nog, maar hij was lang zo onrustig niet meer.
Hij bleef rustig liggen en bewoog zijn gewonde been niet meer. Hij was zo goed als genezen — morgen zou hij de wagen weer kunnen trekken.
Julian en Dick vielen onmiddellijk in slaap. Niemand kwam hen die nacht storen.
De volgende morgen, toen een haan door het openstaande raam van de stal naar binnen gevlogen was, op een balk was gaan zitten en luid gekraaid had, werden de beide jongens met een schok wakker en vlogen overeind.
„Wat was dat!" riep Dick uit. „Ik hoorde een afschuwelijk gekrijs. Heb jij dat soms gedaan, Julian?"
De haan kraaide nog een keer en toen lachten de jongens.
„Wat een schreeuwlelijk!" zei Julian en ging weer liggen. „Ik had nog best een paar uurtjes willen slapen!"
Die morgen kwam Snuif weer opdagen. Hij kwam nooit door het hek het erf op — hij kwam altijd door een gat in de heg en stond dan eensklaps op het erf. Toen hij George zag, ging hij naar haar toe.
„Jongeheer George," riep hij tot groot vermaak van Julian, „is Clip beter?"
„Ja," riep George terug. „Je mag hem meenemen. Maar wacht even, Snuif — ik moet je nog iets vragen voor je weggaat."

Hij haalde zijn nieuwe zakdoek te voorschijn, zwaaide ermee en keek grijnzend achterom.

Dat vond Snuif prachtig. Hij vond haar aardig, omdat ze hem zo'n prachtige zakdoek had gegeven. Hij haalde de zakdoek uit zijn zak en liet hem vol trots zien.

„Kijk eens," zei hij, „hoe schoon hij nog is! Ik ben er heel zuinig op geweest!" Hij haalde luid zijn neus op.

„Je bent een domoor," zei George met een zucht. „Ik heb je die zakdoek gegeven om hem te gebruiken — niet om hem schoon in je zak te houden. Je moet ophouden met dat gesnuif! Dat kan alleen, door die zakdoek te gebruiken. Als je die zakdoek niet gebruikt, neem ik hem weer af."

Je kon duidelijk merken, dat hij niet precies wist, waarvoor een zakdoek eigenlijk diende. Snuif keek haar verschrikt aan. Hij streek heel voorzichtig met de zakdoek langs zijn neus. Toen vouwde hij hem zorgvuldig weer in de plooien en stak hem weer in z'n zak.

„Zo — en nu geen gesnuffel meer!" zei George, die moeite had niet te lachen.

„Snuif — weet je nog dat je me gisteren die tekens hebt laten zien?"

„Ja, jongeheer George," zei Snuif.

„De andere zigeuners, die vooruit gegaan zijn naar de hei — laten die tekens voor jou achter, zodat je de weg kunt vinden?"

Snuif knikte. „Ja — maar niet veel, want ik ben daar al eens eerder geweest. Ze zullen alleen maar tekens achter laten op plaatsen waar ik een verkeerde kant uit zou kunnen gaan."

„Juist," zei George. „Wij willen een spelletje gaan doen, Snuif — we willen zien of wij zulke tekens ook goed kunnen volgen. Daarom moet jij er een heleboel voor ons achter laten als je morgen met de woonwagen naar de anderen gaat, zodat wij kunnen proberen of we in staat zijn, net als jij door die tekens iemand te volgen. Wil je dat doen?"

„Ja, dat zal ik doen," beloofde Snuif, die het prachtig vond dat er iets aan hem gevraagd werd.

„Ik zal de tekens achterlaten, die ik je gisteren heb laten zien — het kruis — de lange stokken en het grote en het kleine blad."

„Ja, doe dat," zei George. „Dan zullen we weten dat je in een bepaalde richting gegaan bent — en dat je samen met een hond bent. Zo is het toch, nietwaar?"

„Ja," zei Snuif en knikte. „Dat heb je goed onthouden."

„Goed. En we zullen een spelletje doen; we zullen doen alsof we een troep zigeuners zijn, die andere zigeuners moeten volgen," zei George.

„Ja, maar als je in de buurt van onze woonwagens bent gekomen, moet je je niet laten zien," zei Snuif en hij keek opeens angstig. „Als mijn vader merkt, dat ik tekens voor jullie heb achtergelaten, wordt hij boos."

„Ja goed, we zullen voorzichtig zijn," zei George. „We zullen er voor zorgen, dat niemand ons in de buurt van de woonwagens ziet, zodat jij geen nare gevolgen ondervindt, door voor ons dat spoor uit te leggen. En laten we nu Clip gaan halen."

Het paard was blij dat zijn baasje hem kwam halen. Hij hinkte niet meer en de rust scheen hem goed te hebben gedaan. Hij hinnikte verheugd en toonde tekenen van ongeduld. Snuif klopte hem op zijn nek, pakte hem bij de teugel en opgewekt liep hij met hem de poort uit en scheen George op slag te zijn vergeten.

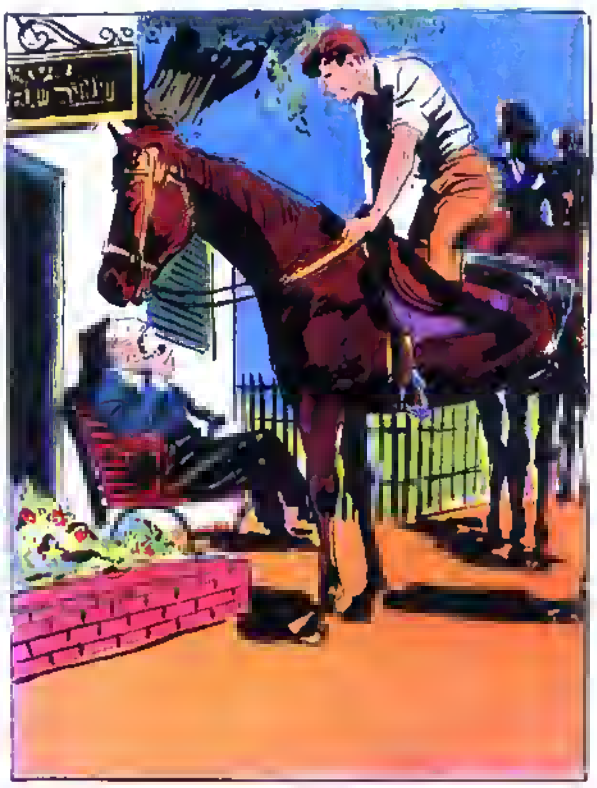

„Goelemorgen, juffrouw, jongeheren," zei hij minzaam.

„Daaaag!" schreeuwde George hem na. Snuif haalde zijn zakdoek te voorschijn, zwaaide ermee en keek grijnzend achterom. — George voegde zich weer bij de anderen.

„Snuif heeft Clip meegenomen," zei ze.

„Zullen we nu naar de smid gaan in het dorp om de paarden te laten beslaan?"

„Ja, goed," zei Julian. „We kunnen hem dan ook vragen, ons alles te vertellen wat hij weet over de Geheimzinnige Heide. Kom mee, jongens."

Zes paarden moesten opnieuw beslagen worden; ze hadden dus elk een paard en Julian leidde het zesde paard aan de teugel. Hij hield van paarden en ze zagen in hem een echte vriend.

Langzaam reden ze door de lange laan naar het dorp, waar de smid woonde.

„Daar is het!" riep George. „Een echte oude smidse, met een pracht van een vuur. En daar is de smid ook al!"

Ook al was de oude Ben al in de tachtig, hij had nog steeds een gestalte die eerbied afdwong. Met de smederij bemoeilde hij zich niet veel meer, dat liet hij aan zijn zoons over. Meestal zat hij op een bank te kijken. Hij had een prachtige witte haardos en ogen zo zwart als kool.

„Goeie morgen, juffrouw, jongeheren," zei hij en Julian lachte. Dat was naar de zin van Henry en George!

„We wilden u een paar dingen vragen," zei George uit het zadel klimmend.

„Ga je gang maar," zei de oude man. „Als het over dit dorp gaat, is er niet veel wat de oude Ben je niet kan vertellen. Geef de paarden maar aan Jim. Zo en vraag nu maar op!"

Wat de oude Ben hun allemaal te vertellen heeft, kunnen jullie lezen in de Donald Duck van volgende week!

Beetjes en Beetjes van Donald Duck

Het is altijd wel de moeite waard een postzegel, die je door ruilen kunt krijgen, eerst goed te bekijken of hij niet beschadigd is. Een tandje er af of een scheurtje er in, dat zie je zo, maar.... soms zijn het kleine vouwtjes of andere, bijna onzichtbare gebreken, die zo'n zegel heel wat minder waard maakt.
Het beste is een zegel met behulp van een vergrootglas te bekijken. Voor een niet te hoog bedrag zijn er al goede, kleine loepen te koop, die ons bij het postzegelverzamelen uitstekende diensten kunnen bewijzen.
Tegenwoordig bestaan er ook loepen die van een lampje, die op een ingebouwd batterijtje brandt, zijn voorzien.
Dat lampje verlicht de zegel, die je onder het vergrootglas hebt, en je kunt alles duidelijker en zonder dat je last hebt van schaduwen, zien. Maar je begrijpt, zo'n apparaatje is veel duurder.
Wil je er toch graag zo een hebben, vraag hem dan eens voor je verjaardag.

HEB JE DIE AL?

Ook „onze vriend het atoom" ontbreekt niet op de hedendaagse postzegels. Je ziet hier het fascinerende atoommembleem: een kleine kern met daar omheen cirkelende elektronen, net 'n zonnestelsel waarin een aantal planeten in een vaste baan draait om het middelpunt: de zon.
Rechts een koepelvormig gebouw, waarin de atoomreactor is ondergebracht.

Hierin worden de atoomkernen gespiltst. Het zijn de elektrische centrales van de toekomst, want de bij de atoomsplitsing vrijkomende warmte kan in energie voor diverse doeleinden worden omgezet. De hier afgebeelde postzegel komt uit Israël en werd uitgegeven ter gelegenheid van de ingebruikneming van de eerste atoomreactor in dat land. Wij hopen dat „vriend atoom" in de toekomst altijd een goede vriend voor ons zal zijn!

VOGEL SCHELPENVEER

Van twee grote en twee kleine schelpen, twee pijpreinigers en een paar klppeveren kun je deze mooie vogel maken. Buig de pijpreinigers in de gewenste stand (afb. A) en

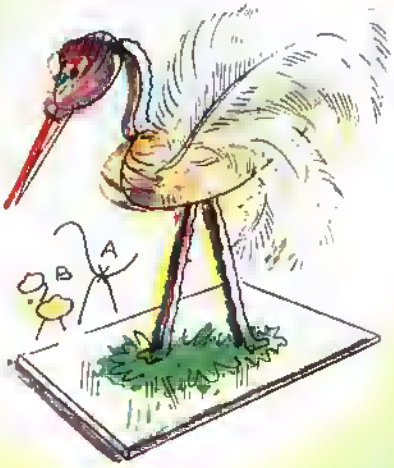

bind ze zo aan elkaar vast, als je op de tekening kunt zien. Vul de schelpen met propjes zacht papier, die je in de schelpen vastlijmt. Op afb. B kun je zien waar de twee kleine en de twee grote schelpen aan de pijpreiniger vastgeplakt moeten worden. Voordat je de schelpen stevig met de randen aan elkaar lijmt, knip je van tekenpapier een snavel, je legt deze aan de voorkant tussen de kleine schelpen en zorgt er voor dat de pijpreiniger keurig in model tussen de schelpen komt te liggen. Daarna wordt aan weerszijden van de vogel 'n niet te kleine veer geplakt. Boven op het kopje kun je dan nog een pluizig veertje plakken en voor het oog gebruik je een beetje zwarte verf. Tenslotte buig je de pootjes zo dat de vogel stevig blijft staan.
Plaats je hem op een stukje spiegelglas, dan is het net of hij zijn eigen spiegelbeeld staat te bewonderen.

Plof, daar valt een eikeltje
Op het zachte mos,
Honderdduizend blaadjes
Dwar'len door het bos.

Honderddulzend vogeltjes
Gaan nu weer op reis,
Want de bulderende wind
Brengt hen van de wijs.

Honderdduizend eikeltjes
Liggen op het mos,
Kinderen, dat betekent:
't Is herfst in het bos.

DENNEGEUR IN DE STAD

In een stad als Parijs zijn altijd wel mensen, die nooit eens met vakantie naar buiten kunnen gaan. Om hen te troosten heeft men nu in het centrum van de stad een paar automaten geplaatst, waar je na inworp van een muntstukje drie minuten lang de heerlijke frisse lucht van 'n geurig dennenwoud kunt opsnuiven.

PRIMA TANDENBORSTEL

Zeg meisjes en jongens tussen de tien en vijftien jaar, jullie zijn prima voor de dag gekomen, hoor! Onze complimenten! Je moet namelijk weten dat men in Amerika in vijfduizend gezinnen een onderzoek heeft ingesteld naar de toestand van de tandenborstels van de gezinsleden. Het resultaat was niet altijd even fraai, hoor. De slechtste tandenborstel hadden de mensen tussen de 40 en 50 jaar, dan kwamen de peuters tussen 2 en 5 jaar, vervolgens de jongelui tussen de 20 en de 30 en bovenaan de lijst met de best verzorgde tandenborstel prijkten de meisjes en jongens van 10 tot 15 jaar. Dat was dus een prima beurt die jullie maakten, want we begrijpen wel dat, als het in Amerika zo is, wij in Nederland er zeker niet voor onder doen. Kijk voor alle zekerheid nog even of jouw tandenborstel ook in orde is!

TOM POES EN DE TRILLINGS

HEER BOMMEL WAS DOOR DE VREEMDE UITVINDING VAN PROFESSOR PRLWYTZKOFSKI ONZICHTBAAR GEWORDEN. HIJ WILDE GRAAG WEER ZO GAUW MOGELIJK ZICHTBAAR ZIJN, MAAR INMIDDELS HAD DE SCHURK BUL SUPER DE PROFESSOR ONTVOERD EN DIENS UITVINDING GESTOLEN. EINDELIJK VONDEN HEER BOMMEL EN TOM POES DE GELEERDE TERUG IN EEN FABRIEK VAN SUPER, WAAR DE GELEERDE VOOR DE SCHURK MOEST WERKEN.

U MOET ME WEER ZICHTBAAR MAKEN! IK ZIE ER UIT ALS EEN LEEG PAK EN DAT IS MEER DAN EEN BOMMEL VERDRAGEN KAN!

PRAW. IK KAN U DER HULP NIET GEVEN. DIE APPARATEN WERKEN NIET. DER ELEKTRIEKE STROOM IS UITGESCHAKELD.

DAT HEEFT SUPER NATUURLIJK GEDAAN. HIJ ZAL NU WEL OPWEG HIERHEEN ZIJN MET ZIJN BENDE. TREK DAT PAK VLUG UIT, HEER OLLIE. ALS ZE HIER KOMEN, KUNT U BETER HELEMAAL ONZICHTBAAR ZIJN.

MAAR HET WAS AL TE LAAT. DE DEUR VAN HET LABORATORIUM VLOOG OPEN EN DAAR STORMDEN DE SCHURKEN NAAR BINNEN.

DAAR HEB JE DIE TWEE INDRINGERS! VOOR UIT JONGENS, GEEF ZE VAN KATOEN.

VOOR HEER BOMMEL ZIJN PAK KON UITTREKKEN, WERDEN HIJ EN TOM POES OVERMEESTERD.

ZO, EN NU ZAL IK EENS KORTE METTEN MET DIE TWEE MAKEN. IK KAN NIET HEBBEN, DAT IEDEREEN ZO MAAR IN MIJN ATOOMFABRIEK RONDSNUFFELT. GEHEIM IS GEHEIM EN ZAKEN ZIJN ZAKEN.

NEE, WACHT EEN MOMENT. HIER NIET SCHIETEN! U ZOU MIJNE APPARATEN WELLICHT BESCHADIGEN. LAAT MIJ ZE LANGS WETENSCHAPPELIJKE WEG BEHANDELEN. ALS U DER STROOM INSCHAKELT, ZAL IK ZE DE TRILLINGS DOOR DER LIJF JAGEN.

HEEL GOED, PROF! DAT LIJKT ME EEN AARDIG PROEFJE! VOORUIT JONGENS, BIND ZE VAST VOOR HET TRIL-KANON. HIER KOMT DE STROOM!

DE PRO-PRO-PROFESSOR HEEFT ONS V-VERRADEN!

D-DAT DENK IK OOK...

HET VOLGENDE OGENBLIK HAALDE DE PROFESSOR EEN HEFBOOM OVER. FELLE BLIKSEMS KNETTERDEN LOS EN... VAN HEER BOMMEL EN TOM POES WAS NIETS MEER OVERGEBLEVEN...

MAAR TOEN DE SCHURKEH TEVREDEN HET VERTREK VER-LIETEN, KLONKEH ER OPEEHS TWEE STEMMEN...
HM, IK GELOOF, DAT IK HOG LEEF. EEH BOMMEL KAH TOCH VEEL VERDRAGEH!
IK OOK!
SSSSST!
DE SCHURKEH DEHKEH, DAT IK ULIEDEH HEB VERHIETIGD, DOCH IK HEB U SLECHTS NAAR EEH HOGERE FREKWEHS GETRILD, DAUMLER-EFFECT MET KWAHT-VIBRANS, SNAPT U? HET WAS DER EHIGE MIDDEL U TE REDDEH. IK ZAL U THAHS LOSMAKEN.
WAT EEN TOESTAHD! IK WAARDEER UW REDDINGSPO-GIHG, MAAR EEH OHZICHTBARE BOMMEL IS ZICHZELF NIET. WAT JIJ, TOM POES?
JA, MAAK OHS MAAR GAUW ZICHTBAAR.
IK VERZOEK U DER GEDULD TE BEOEFEHEN. OM UWE LICHAMEH WEDER ZICHTBAAR TE MAKEH, MOET IK ZE VAH X TOT T VIBRAHS TERUG-VOEREH. DAARVOOR ZAL IK ULIE-DEH EEH SCHOK MOETEH TOEDIENEH, DIE...
-OOG-SPANNING LEVENS GEVAARLIJK!!
PRAW! VOOR-ZICHTIG! HOOG-SPAHHIHG!

© 1960 | Maeten Toonder | Donald Duck. Alle rechten voorbehouden.

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z., Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à f 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. België: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 fr.
Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan al te staan. © 1960 Walt Disney Productions

Advertentie

Delana! Dat is wat voor jullie!

Wat een apart kraagje zit er op dat Delana vestje hè? En wat vind jij van je Delana polo-pulli? Zie je die sportieve skibroek met nauwe pijpen? Fantastisch voor jongens èn meisjes! Ja, je moeder heeft gelijk. Delana-kleding is ideaal. Héérlijk warm, soepel gebreid en - zelfs na vele malen wassen - blijvend mooi! Vraag Delana-Dedemsvaart om de prachtige folder „Delana's kleurenrijk 1960/61". GRATIS!

Delana
DEDEMSVAART

Model 3721
Heerlijk wollen vest in 8 moderne kleuren
2-12 jaar
10,60 tot **19,75**

Model 6782
Echte skibroek met zakken. Voor jongens en meisjes! Wol met enkalon versterkt.
2-14 jaar
9,75 tot **21,50**

Model 5120
Zuiver wollen polo-pulli met gebreide kraag. 6 kleuren-combinaties!
3-10 jaar
11,90 tot **16,90**

Model 6080
Broek met diepe steekzakken en verstelbare taille. Wol/enkalon
Blauw, bruin, licht- en donkergrijs.
8,95 tot **12,75**